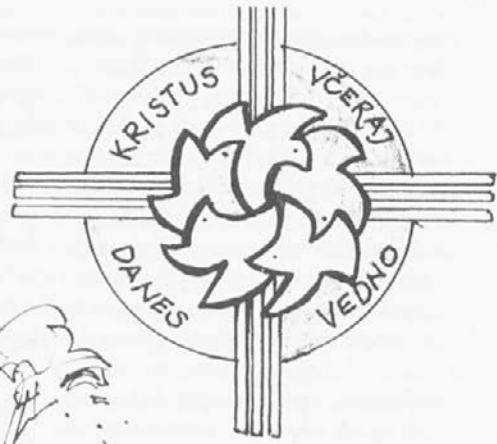

Print Post Approved
PP318852/0020

misli

THOUGHTS

LETO
YEAR 47
JUNIJ 1998

misli (THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urednik in upravnik (Editor and Manager) Fr. Metod Ogorevc, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Ureja Saša Ceferin + Računalniški prelom Draga Gelt + Naslov: MISLI, P.O.Box 197, Kew, Vic. 3101 + Tel. (03)9853 7787 – Fax (03)9853 6176 - E-mail: misli@infoxchange.net.au + Naročnina za leto 1997 je 15 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije po ladijski pošti 25, letalsko 45 dolarjev + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Prispevkov brez podpisa ne objavljamo + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel. (03)9387 8488 – Fax (03)9380 2141

Glasba iz Baragove knjižnice

KO VAM TOLE PIŠEM, sem še vedno pod prijetnim vtisom lepega kulturnega dogodka, ki smo ga bili deležni tu v Kewju, zgodil pa se je tudi v Sydneyu, Canberri in Brightu. Glas Slovenije si je čudovito zamislil praznovanje pete obletnice in obenem širšo ponudbo časnika našim rojakom. Prof. dr. Edi Gobec iz države Ohio v ZDA, ustanovitelj in direktor Slovenskega raziskovalnega središča, ki že več kot petinštirideset let zbira podatke o zaslužnih Slovencih širom sveta, je krepil v nas ponos s svojim predavanjem in z razstavo o nekaterih izmed slovenskih genijev. K sproščenosti in prijetnosti so poleg ljubeznive duhovitosti dr. Gobca pripomogle tudi citre Marjana Marinška in lepi glasovi ubranega petja Tanje Meža in Maje Lesjak, vsi trije iz Velenja.

Glasu Slovenije čestitamo za obletnico in praznovanje, obenem pa mu želimo še mnogo let in rodovitnega sodelovanja z Mislimi!

Še vedno nisem prišel do tega, da bi osebno odgovarjal na pošto. Nekaterim izmed vas so Misli edini stik s slovensko skupnostjo, pišete. Mnogi jih preberete od začetka do konca, nekateri tudi večkrat. Takšna vaša priznanja nam vlivajo veselje do pisanja in urejevanja. Tudi ta številka je za branje!

CD

ANSAMBEL LOJZETA SLAKA: Postojnska jama, \$22. (1)

ANSAMBEL LOJZETA SLAKA: Zvezda, ki se utrne, cena 22 dolarjev. (1)

PETER LOVŠIN in vitezi obložene mize: Hiša nasprot sonca, cena 22 dolarjev. (1)

BIG BEN: Krasna si hči planin, cena 22 dolarjev. (6)

ANSAMBEL BRATOV AVSENIK: Odmev s Triglava, cena 22 dolarjev. (1)

KASETE

TRŽAŠKI OKTET v živo, cena je 10 dolarjev. (6)

STANE VIDMAR: Tri grenke solze, cena 12 dolarjev. (1)

MAGNET: Polnočni poljub in največje uspešnice, \$12 (1)

WOLF: Angel varuh, cena je 12 dolarjev. (1)

SIMONA WEISS: Mati, največji uspehi, cena je 12 dolarjev. (1)

BIG BEN QUARTET: Slovenec sem, cena 12 dolarjev. (7)

SLOVENE YOUTH CHOIR: Nabožne in ljudske pesmi, \$5.(5)

BRATJE PIRNAT OKTET - cena \$12. (1)

PATER BAZILIJ VALENTIN IN MEMORIAM, življenjepis patra Bazilija pospremljen s petjem in glasbo, cena je 10 dolarjev, izkupiček pa je namenjen Baragovi knjižnici. (20)

Vse čeke z naročili prosimo napišite na Baraga Library. Prosimo, vključite poštnino.

Slika na naslovnici je delo melbournske umetnice ZORKE ČERNJAK. Tokrat smo se odločili za simbolno upodobitev obeh domovin. Na fotografiji je slika lepo okrašene monštrance, ki jo je izdelal na začetku 18. stoletja zlatar Ludvik Schneider v Augsburgu. Monštranco hranijo v Malečniku pri Mariboru.

božje
in **misli**
človeške

“Čudodelnik” iz Padove

p. Simon Peter Berlec

Leto 47, št. 6

Junij 1998

Čudodelnik iz Padove	
- p. Simon Peter Berlec	- stran 129
Hvala Ti, Gospod	
- Albert Miklavc	
	- stran 130
Križem avstralske Slovenije	
	- stran 132
Petletnica Glasa slovenije	
- Saša Ceferin	
	- stran 135
Dr. Edi Gobec	
- Saša Ceferin	- stran 137
-	
Izpod Triglava	- stran 139
Sveti Rafael Sydney	
- p. Valerijan	- stran 140
Z vseh vetrov	- stran 143
Sveti Frančišek Asiški	
- Marija Kmetova	
	- stran 144
Tonček iz potoka	
- p. Bazilij	
	- stran 146
Pater Bazilij v spominih	
	- stran 148
Sveti Ciril in Metod Melbourne	
- p. Metod	
	- stran 151
Sveta Družina, Adelaide	
- p. Janez	- stran 153
Naše nabirke	- stran 154
Pisma o slovenščini	
- Mirko Mahnič	- stran 155
Kotiček mladih	- stran 156
Križanka in razvedrilo	- stran 158

V mesecu juniju, ki je na poseben način posvečen češčenju Jezusovega srca, se 13. junija spominjamo tudi svetnika, katerega kip stoji skoraj v vsaki cerkvi v Sloveniji. Gotovo ste uganili, da gre za sv. Antona Padovanskega.

Koliko zmoremo sanjati o prihodnosti našega življenja po smrti? Če o tem nismo razmišljali, je danes prav, da se posvetimo temu vprašanju. Pa ne zato, ker bi si sv. Anton belil svojo učeno glavo s tem, kaj bo, ko njega več ne bo. On je bil ves Njegov v učenosti in preprost v vsakdanjosti. In vendar je postal mali Ferdinand, poznejši sv. Anton, čast in slava svojega naroda na poti, na katero ga je poklical Bog. Že zdavnaj je ugasnil spomin na pogumne portugalske vojščake, ne pa na vojščaka večnega Kralja. In kaj nam ima tudi danes povedati veliki a preprosti srednjeveški pridigar? Kaj je tisto, zaradi česar je še danes priljubljen?

Živel je komaj 36 let, vendar še danes občudujemo njegovo avanturo, ki skozi stoletja nenehno žanje vesoljno občudovanje. Lahko bi rekli, da je bilo Antonovo življenje hitro romanje. Od mirnega otroštva prek meniškega, študijskega in varnega življenja vse do življenja manjšega brata, ko je neprestano popotoval. Anton je poznal privlačnost mučeništva, razočaranje neuspeha, samotno in neopazno življenje, nepričakovano in nenadejano slavo, življenje, ki se je neprenehoma používalo za druge. Ne moremo spregledati tudi nenasitnega hrepenenja po kontemplaciji, očiščujočega veselja pobožnosti in končno pomiritve v srečanju z Gospodom, ko izreče svoje zadnje besede: “Vidim mojega Gospoda.”

Vse njegovo pridiganje je bilo nenehno in neutrudno oznanjevanje evangelija. Resnično, pogumno, jasno oznanjevanje. Pridiganje je bilo njegov način, kako prižgati vero v dušah, kako jih očistiti, potolažiti, razsvetliti. Svoje življenje je zgradil na Kristusu. Evangeljske kreposti, zlasti duh uboštva, krotkost, ponižnost, čistost, usmiljenje, mirni pogum, so bili dokazi njegovega pridiganja. Njegov uspeh potrjuje tudi to, da je znal govoriti isti jezik kot njegovi poslušalci, ko je učinkovito prenesel vsebino vere in vnesel evangeljske vrednote v ljudsko kulturo svojega časa.

Prav zato, ker je bil sv. Anton zaljubljen v Kristusa in njegov evangelij, je osvetljeval z razumom ljubezni isto božjo modrost, ki si jo je pridobil z vztrajnim branjem Svetega pisma. Sveto pismo je bila zanj “porajajoča zemlja”, ki poraja vero, utemeljuje moralo in privlači dušo s svojo skladnostjo. Duša, ki je zbrana v ljubeči meditaciji Svetega pisma, se odpira - kakor se je izražal sv. Anton - božji skrivnosti. Na popotovanju k Bogu je Anton hranil svojega duha v tem skrivnostnem prepadu, ko je črpal iz njega modrost in nauk, apostolsko moč in upanje, neutrudno navdušenost in gorečo ljubezen.

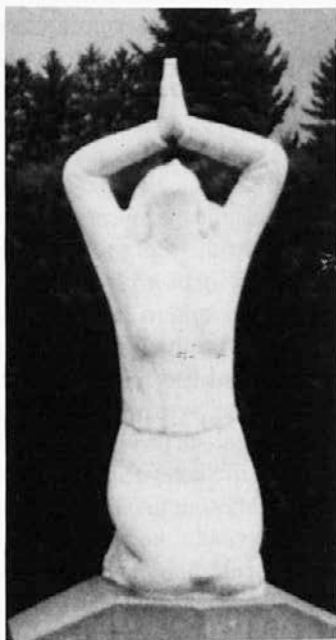
Hodimo po slovenski zemlji ali kot pravi Ivan Cankar “v raju pod Triglavom” in ko vstopamo v ta naša številna svetišča nas poleg vseh lepih in zanimivih

podob kje v kakšnem kotu pozdravi rjavi redovnik z Jezuškom v naročju in lilijo v rokah. Kako mu je že ime? Sv. Anton Padovanski. Upravičeno se lahko vprašamo, čemu je ta svetnik v vsaki cerkvi, poleg Boga v tabernaklju. Morda zato, ker je upodobljena dobrotta Boga, njegovega sina Jezusa Kristusa? Mislim, da bi bil odgovor pritrdilen! Mar nisem nič kolikokrat poprosil: "Anton, pomagaj mi, da najdem ključ od avtomobila, stanovanja." Ali pa se nasmehnili pesmici, ki pravi: "Sv. Anton iz Padove, pomagaj mi, da kaj ukradeva. Ti boš stal, jaz pa kral in bo obema prav."

Če v življenju nikoli ali le redko doživimo čudežne božje posege je to zato, ker je naša vera zbledela in čudežev več ne pričakujemo. Da se v mojem življenju zgodi čudež, je dovolj, da sem globoko prepričan, da je to, kar se je zgodilo, naredil Bog, da je bil to neposredni božji poseg v moje dobro. In če se to zgodi po priprošnji nekoga, na primer sv. Antona Padovanskega, moramo biti Bogu hvaležni, da ga je pred več kot osemsto leti poslal med nas in nam ga tudi v današnjem, tehnično razvitem svetu, še vedno poklanja.

Naj zaključim: sv. Anton ni avtomat, v katerega vržem stotin in dobim, kar hočem. Dati mu moram dobroto, ljubezen, mir, spoštovanje, iskrenost, plemenitost in tako bo moj stotin, kruh za dušo in telo.

Vse Vas prisrčno pozdravljam!

*Molitev,
na Žalah, Ljubljana*

HVALA TI, GOSPOD

*Ko smo bili
odpadlo listje
in vihar strasti
nas je podil
v ponor razpadanja,
si nas ustavil.*

*Ko smo bili
raztrgani nomadi,
nemirni in nestalni
v iskanju mehkih tal
za dviganje šotorov,
si nas umiril.*

*Ko smo bili
sinovi izgubljeni,
pravice lačni in ljubezni,
siti strupa in boleznih,
domovju odtujeni,
si nas poklical.*

*Ko smo umetni sateliti,
ubrali svojo pot
in kot meteoriti
krožili brez cilja
vsepovsod,
si nas usmeril.*

Hvala ti, Gospod.

Albert Miklavec

Pesem o skritem Bogu

Nekdo se je dolgo sklanjal nad mano.

*To sklanjanje je dobro,
polno hladu in obenem žarenja,
kakšna molčeča zbranost!*

Karol Wojtyła

križem avstralske slovenije

NAPOVEDUJEJO EPIDEMIJO GRIPE

Še enkrat vas opozarjamo na epidemijo gripe, ki jo napovedujejo za letošnjo zimo. Ministrstvo za zdravstvo priporoča cepljenje, predvsem za bolnike in za starejše. To je treba storiti pred mesecem julijem, ko pričakujejo začetek kritičnega obdobja. Cepljenje za osebe nad 65 let je brezplačno.

KEW - PRAZNOVANJE MATERINSKEGA DNEVA v Slovenskem verskem in kulturnem središču, v nedeljo, 3. maja, je bilo kot vedno zelo lepo pripravljeno, s programom učencev Slomškove šole in polno dvorano.

Posebno lepa in ganljiva točka programa je bila, ko so poklicali na oder gospo Fani Šajn in jo obdarovali s šopkom cvetja. Gospa Fani je vsa leta delovala kot članica Društva sv. Eme, in vedno priskočila na pomoč, kadar je

bilo potrebno kaj urediti in pripraviti. Ko so odšle sestre, je bila Fani edina žena, ki se je ponudila, da prevzame skrb za cerkev sv. Cirila in Metoda. To delo še vedno opravlja. Skromna žena, Fani kar ni hotela na oder in ni mogla verjeti, da je njen dolgoletni trud vreden posebnega priznanja. Hvala ti, Fani, za vse tvoje delo pri slovenskem verskem središču že toliko, toliko let!

GEELONG – MATERINSKI DAN smo praznovali v nedeljo, 10. maja v Domu Ivana Cankarja. Pri kosilu se nas je zbralo lepo število, za postrežbo pa sta skrbela tokrat Liza in Janez Kolar in še več drugih pridnih rok.

Vse navzoče mlade mamice in starejše matere so dobile nageljčke z zelenjem, počastili pa smo jih še s kratkim kulturnim programom. Pripravila ga je Lidija Čušin, in vreden je pohvale.

Za smeh je kot vedno poskrbel Vinko Yager. Odigrali smo tudi kratko komedijo Nova služkinja. Še lepše pa bi bilo, če bi prisostvovali otroci in mladina. Škoda, da je tako malo zanimanja. Preživeli smo lep popoldan v prijetnem vzdušju. Med nami je bil tudi p. Metod.

V cerkvi Svete družine smo pri slovenski sveti maši za šmarnično pobožnost zapeli lepo, staro, priljubljeno Marijino pesem *Spet kliče nas venčani maj*.

Vsem bralcem lep pozdrav,

Emma Bole-Kosmina

ŠE NEKAJ O FILMU *THE SOUND OF ONE HAND CLAPPING*, ki je sprožil mnogo debate v medijih. Avstralski dramatik Jack Hibberd je napadel oceno *Age* film kritika Adriana Martina, kateremu pripisuje 'enostransko privrženost ameriškemu linearnemu filmu'. Po njegovem mnenju je film zelo evropski po občutenosti, in tem, da daje prednost umetnosti pred zabavo. Pravi tudi, da je film moderna tragedija delavskega človeka in emigranta, ter obsoja Martinovo 'trivializacijo te žalostne and močne uprizoritve'. Končno pravi, da je Adrian Martin film 'gledal le z enim (pristranskim) očesom'.

Ali ste si film že ogledali? Oglasite se in povejte vaše mnenje o njem, lahko samo z nekaj vrsticami.

MELBOURNE - P. METOD JE PRAZNOVAL 33. rojstni dan. Eno leto je med nami, in je zdaj pri nas že kar doma. Mnogo je naredil v enem letu bivanja tukaj. Glavno in največje delo je urejevanje Baragovega doma. Veliko je pridnih slovenskih rok, ki delajo na tem pomembnem projektu, in mnogo je že narejenega. Lahko smo srečni, da ga imamo. Upajmo, da bo rekel z novim

slovenskim nadškofom: stati in obstati. Vsi skupaj bomo pa z združenimi močmi gradili naprej. Patru Metodu iz srca voščimo zdravja, zadovoljstva, uspešnega pastirovanja in božjega blagoslova.

Saša Ceferin

Pater Metod s svojim očetom, ki je bil pri njem na obisku v Avstraliji

MELBOURNE – DRŽAVNA SEKRETARKA GOPSA MIHAELA LOGAR, voditeljica urada za Slovence po svetu pri Ministrstvu za zunanje zadeve R Slovenije, se je mudila v Melbournu 4. in 5. maja v okviru obiska slovenske skupnosti v Avstraliji. Med drugim se je sestala tudi z *Združenjem slovenskih učiteljev Viktorije*. Gospo Logarjevo je spremljala višja svetovalka urada Petra Nadižar in odpravnica poslov slovenskega poslaništva Helena Drnovšek Zorko.

Sestanka so se udeležili Saša Ceferin (State Reviewer for Slovenian, *Board of Studies*), Sandi Ceferin (učiteljica 7. – 10. letnikov in koordinatorica za slovenščino pri *Victorian School of Languages*), Pavel Šraj (VCE učitelj pri *Victorian School of Languages*), Viki Mrak (učiteljica za VCE do leta 1997).

Enourni pogovor, ki se je raztegnil čez dodeljen čas, je bil prijeten. Pogovarjali smo se o številu učencev,

težavah s primernimi učnimi teksti, in splošnimi problemi ohranjanja jezika. Gospa Logarjeva je povedala, da se bodo učiteljski seminarji v Sloveniji nadaljevali, vendar z večjim poudarkom na poučevanju jezika. Pogovarjali smo se tudi o slovenščini na univerzitetni stopnji in kako ohranjati zadovoljivo stopnjo slovenščine za uspešni študij na Macquarie univerzi.

Saša Ceferin je predlagala izmenjavo, oziroma vpis in bivanje srednješolskih učencev v Sloveniji (na primer letnik 10). Povod za to so bili pogovori z Jožetom Mlakarjem, ravnateljem klasične gimnazije, ki ga je srečala ob obisku v Sloveniji. Ta šola ponuja tudi bivališče in ima dobre učne pogoje za učence. Po dogovoru bi se lahko vpisali od enega meseca, do enega leta, in sicer s polnim učnim programom. Ta ideja bi bila se posebej izvedljiva med avstralskim katoliškim šolskim sektorjem in klasično gimnazijo, če bi jo R. Slovenija podprla. To je bila dozdej edina ponudba takšne vrste v Sloveniji. Gostje iz Slovenije so pokazali zanimanje za ta projekt in govorili smo o tem, da bi pritegnili še druge šole.

Saša Ceferin

Sestanek učiteljev z Mihaelo Logarjevo, Heleno Drnovškovo in Petro Nadižar.

IZ QUEENSLANDA NAM PIŠE MILENA CEK o lepem dogodku, ki je bil 'nekaj posebnega in čedalje bolj redkega'.

V Tullyju, mestecu severnega Queenslanda sta 9. maja praznovala zlato poroko IVAN IN MARISA HAREJ. Poročila sta se pred petdesetimi leti, 11. maja 1948, v Stari Gorici v cerkvi sv. Ignacija. Najprej sta novoporočenca emigrirala v Italijo. Tam se jima je rodil

prvorojenec Nino. Po treh letih sta odšla v Avstralijo in se naselila v Tullyju, na toplem zelenem severu. Rodila se jima je hčerka Kristina. Tully je slikovito mesto, vedno toplo in zeleno, obdano z nasadi sladkornega trsa in banan. Tu sta si kmalu ustvarila dom in kupila farmo banan. Marija se je zaposlila kot kuharica v bližnji bolnici. Po nekaj letih sta farmo prodala, Ivan pa se je zaposlil v Tully Sugar Mills. Zdaj sta oba upokojena. Njuna hiša, obdana s cvetličnim vrtom se že od daleč loči od drugih v ulici. Ko prideš bliže, pa zadiši po pravi kavi. Ivan z veseljem praži, melje in potem skuha, 'tisto ta pravo'.

Gospa Marija rada šiva ročna dela in še vedno izdeluje 'prave idrijske čipke'. Marija in Ivan sta družabna in zahajata balinat v 'Bowling Club', kjer imata polno prijateljev. 'Ravno zato, ker imava toliko prijateljev in so ljudje tako dobri in prijazni, mi je ta kraj tako všeč', večkrat pove Marija.

Ob njenem praznovanju zlate poroke se je v lokalnem balinarskem klubu zbralo 86 ljudi. Pripravili so jima dobro večerjo ob glasbi, pa tudi slovenskih potic ni manjkalo. V navzočnosti sina Nina, hčerke Kristine, vnukov in velikega števila prijateljev, se je slavje potegnilo pozno v noč. Zlatoporočencema, ki dobro skrivata svoja leta, je veselje kar sijalo z obraza.

Ivan in Marija, še mnogo let v ljubezni, zdravju in sreči Vama voščim v imenu vseh.

Bog naj bo z Vama še naprej!

Zahvala

Za letošnji materinski dan me je pater Janez povabil v slovensko cerkev v Adelaide, kjer je uredil za predstavitev moje zbirke pesmi "Vse poti".

Program je vodila gospa Stanka Sintič, v angleščini pa Rosemary Poklar. Najprej so nastopali otroci slovenske šole z deklamacijami in pesmijo, potem pa so predstavili mojo zahvalo mami z vpletenimi pesmimi iz pesniške zbirke. Pesmi so brali poleg Stanke in Rosemary še pater Janez, Jožica Gerden, Anita Polazer ter Marjeta in Tomaž Ponikvar.

Z občutkom in nežnostjo ste vsi brali moje pesmi, posebno še otroci - hvala Stanka!

Hvala vsem za prelep materinski dan in predvsem, hvala, pater Janez, za pozornost in gostoljubnost.

Hvala vsem, ki ste knjigo kupili. Lepo je bilo med Vami v Adelaide.

Draga Gelt, Melbourne.

Predstavitev knjige Vse poti

proslava pete obletnice glasu slovenije - kulturni dogodek leta 1998

Saša Ceferin

V Melbournu smo v soboto 23. maja in v nedeljo 24. maja s posebno slavnostjo praznovali pet let obstoja avstralsko slovenskega časnika Glas Slovenije. Stanka Gregorič in Florjan Auser sta nam, avstralskim Slovencem, z veliko truda in navdušenja pripravila prav posebno doživetje.

Pod naslovom **Avstralija, Slovenija, Amerika, in Gaspari** sta od 13. do 24. maja pripravila v Sydneyju, Canberri, Brightu in Melbournu vrsto prireditev posebne kulturne vrednosti in slovenskega osveščanja. Povabila sta znanega slovenskega ameriškega akademika in publicista, profesorja sociologije, dr. Edija Gobca. Drugi gost je bil Marjan Marinšek, zbiralec razglednic Maksima Gasparija, ki nam je pripravil izredno razstavo. Za lahko razvedrilo sta poskrbeli dve pevkici, Maja Lesjak in Tanja Meža.

V Melbournu je Slovensko versko in kulturno središče pripravilo dvojni program: v soboto zvečer in v nedeljo, obe prireditvi po maši, kjer sta peli Maja in Tanja ob spremljavi Marjana na citrah. V soboto zvečer je po maši sledila slovesnost

z nagovori, pozdravi, zahvalami in kratkim programom. Program je pred polno dvorano pozornega občinstva

izredno lepo povezovala Draga Gelt. Z lepimi glasbenimi točkami sta nastopila Paula in Alenka Paddle in kot vedno žela odobravanje. Med posameznimi nagovori in točkami pa sta nam ob mehki spremljavi citer, pevki Maja in Tanja zapeli vrsto narodnih pesmi. Z lepo pesmico in iz vsega srca, je proslavila ta dogodek tudi naša melbournska pesnica Marcela Bole.

Med drugim se je Stanka Gregorič še posebej zahvalila vsem, ki so čez leta podpirali Glas Slovenije in je vsakemu slovesno izročila pismeno zahvalo. Obisk je bil izredno dober, pri maši in v dvorani. Po prireditvi so postregle z večerjo žene Društva sv. Eme, gostje pa so se pomešali med ljudi, se srečevali in še dolgo kramljali.

Srečanje je bilo res nekaj posebnega, toliko toplote in zanimanja na obeh straneh. Domače slovensko ozračje. Pravo srečanje Slovencev v svetu.

Nedeljska prireditev je bila razgibana in živahna. Po maši so se prisotni kar hitro začeli zbirati v dvorani, kjer so bile na steni in na mizah po celi dolžini prostora razstavljene stare, svojevrstne razglednice, fotografije in lepaki. Vsak jih je začel ogledovati, čim je stopil čez prag. Pozdravljali so se znanci, ki se že dolgo niso videli, nekateri so prihajali izven Melbournu. Vsak pa je hotel govoriti z dr. Gobcem, ki si ga lahko cel čas videl v živahnem pogovoru z rojaki.

Prireditev je odprl in povezoval

p. Metod, ki je pozdravil goste in med drugim poudaril važnost sodelovanja in medsebojne podpore v korist cele slovenske skupnosti. Stanki in Florjanu pa je voščil še mnogo let uspešnega delovanja.

Med pevsкими točkami ob spremljavi citer je je govoril o svojem delu najprej Marjan Marinšek, potem pa je svoje raziskovalno delo z daljšim predavanjem predstavil dr. Edi Gobec.

O Gasparjevi razstavi je Marjan povedal, da je začel zbirati še kot dvanajstletni fantek, čim je spoznal, da je Gasparjeva umetnost nekaj posebnega in edinstveno slovenskega. Že zgodaj je spoznal, da so te razglednice in druge ilustracije izraz življenja slovenskega človeka, kot ga doživlja v vsakodnevnem življenju in ob praznikih, ki osvetlijo in označujejo njegovo leto. Marjan Marinšek je pravi zbiralec in je povedal, da marsikaj zbira, med drugim tudi slovenska šolska berila.

Glavna točka je bilo predavanje dr. Edija Gobca. Cela dvorana je napeto sledila govoru, v katerem je dr. Gobec poročal o povodu in rezultatih svojega raziskovanja. Motilo ga je, da nihče od njegovih kolegov in študentov ni ničesar vedel o Sloveniji in Slovencih, pa jim je hotel povedati, kdo so Slovenci. Tako je odkril, da je bila Karantanija, prva slovenska država, priznana in zapisana v zgodovini svojega časa. Ne samo to: državoslovci 18. stoletja so poznali obred ustoličevanja knezov na Gosposvetkem polju in so postavljali njeno državno strukturo za vzgled demokratične ureditve. Slovenci imamo zgodovino, pravi Edi Gobec, in nanjo smo lahko ponosni.

Ponosni smo lahko tudi na rod, iz katerega izhajamo. Dr. Gobec je iskal odgovor na vprašanje, **kaj so dosegli Slovenci v deželah, kjer so se naseljevali.** Pri svojih raziskavanjih, ki se še vedno nadaljujejo, je našel presenteljivo veliko število znanstvenikov, umetnikov, pevcev, poslovnežev in ljudi na visokih vodilnih mestih – cela vrsta generalov, admiralov in politikov – ki so slovenskega rodu. Bilo je dolgo predavanje, ki pa ni moglo zajeti vsega, kar je dr. Gobec do zdaj objavil v nešteti člankih in več obširnih knjigah. Občinstvo je z dolgim, burnim ploskanjem izkazalo priznanje, zanimanje in zadovoljstvo. Kdor je mogel, je poskušal gospoda profesorja ogovoriti, drugi so se pa pokrepčali z dobrim kosilom gospodinj Društva sv. Eme.

Slovenski profesor iz Amerike ni prav prišel do jedi. Ura je bila tri, in razstavljene slike so že pospravljali, ko se je dvorana končno izpraznila. Goste so odpeljali še na elthamski hribček, kjer se je pogovor nadaljeval še pozno v noč.

Dr. Edi Gobec, Slovenec v svetu

Saša Ceferin

Napovedan obisk profesorja dr. Edija Gobca, je bil za vse, ki poznamo njegovo delo, velik dogodek, srečanje z njim pa posebno doživetje. V življenju srečaš le

peščico ljudi, ki te obogatijo – s svojim znanjem, s svojo osebnostjo, z duhovitostjo, pripovedniškim darom, ali ker se z njimi odlično razumeš. Srečanje z Edijem Gobcem je imelo vse to in še več. Torej je srečanje z njim res svojevrstno in enkratno doživetje. Vse, ki smo se z njim srečali je zabaval s svojimi doživetji,

izkušnjami in anekdotami. Posebno se je rad pošalil na svoj račun: "tisti, ki me imajo radi me kličejo Edi, tisti ki me ne marajo mi pa rečejo gobec". Takšnih in podobnih je povedal še kar precej in s takim užitkom, da si se moral skupaj z njim od srca nasmejati.

Dr. Edi Gobec raziskuje dosežke Slovencev in njihovih potomcev izven Slovenije. Poleg poklicnih dolžnosti profesorja sociologije in socialnega psihologa na državni univerzi v Kentu (25 let) se je ta aktivni in izredno produktivni slovenski človek lotil ogromnega dela, ki je izvira iz ljubezni do svojega rodu. Rojen je bil v Sloveniji, kjer je tudi dobil zgodnjo šolsko vzgojo,

potem je nadaljeval študij jezikov in filozofije, najprej v Italiji potem v Ameriki. Pridobil si je najprej magistrsko diplomu iz sociologije, potem doktorat iz sociologije in antropologije. Med študijem se je preživljal s tovarniškim delom, potem pa si je pridobil učiteljsko mesto in napredoval vse do profesorja sociologije.

Med Slovenci je danes najbolj znan kot ustanovitelj in ravnatelj Slovenskega ameriškega raziskovalnega središča (Slovenian Research Center Inc.), kjer že skoraj 47 let zbira, analizira in objavlja gradivo o slovenskih izseljencih in njih potomcih in zlasti še o slovenskih dosežkih po vsem svetu. Poleg številnih razprav in člankov objavljenih v ameriških in mednarodnih znanstvenih časopisih, enciklopedijah in revijah, je mnogo objavljati tudi v slovenskem periodičnem tisku in raznih zbornikih v izseljenstvu, zamejstvu in v rodni Sloveniji. Je avtor in urednik 16 knjig, ustanovitelj Slovenskega študijskega programa na Kentski univerzi, kjer je prostovoljno poučeval slovenščino in druge slovenske predmete ter uvedel vsakoletno Slovensko študijsko nagrado za najboljšega študenta ali študentko. Pomagal je ženi Mileni (učiteljici latinščine, francoščine in slovenščine) pri pripravi in izdaji dveh zajetnih Učbenikov slovenskega jezika (Slovenian Language Manuals), po kateri se je doslej po njih učilo slovenščine nad 10 000 angleško govorečih oseb. Je član Slovenske teološke akademije v Rimu, bivši podpredsednik Delta Tau Kappa – mednarodne častne organizacije socialnih znanstvenikov, nekdanji tajnik dr. Kolednikove EURAM Books, nekdanji podpredsednik Slovenskih akademikov v Ameriki (SAVA) in že več let predsednik vzgojnega odbora in podpredsednik vseameriške organizacije National Confederation of American Ethnic Groups. Vpisan je v številna ameriška in mednarodna referenčna dela in

Pri nakupovanju suvenirjev

v National Register of Prominent Americans. Izbrali so ga tudi za Odličnega vzgojitelja Amerike.

Za nas, Slovence v Melbournu je njegovo delo izredno pomembno.

Učbenik slovenskega jezika, ki ga je pripravil z ženo Mileno, je bila učna knjiga, ki nam je predvsem v začetku omogočila smotrno učenje slovenščine na srednješolski stopnji od leta 1977 naprej. Še danes je edina učna knjiga za slovenščino, ki odgovarja potrebam učiteljev in učencev jezika v angleškem svetu in je predpisan učni tekst v Victorian School of Languages.

Za Slovence po svetu je izrednega pomena njegovo raziskovalno delo o vplivnih Slovencih izven meja Slovenije. Edija, tako smo ga kaj kmalu vsi klicali, zanimajo vsakovrstni dosežki. Slovenci, ki so prispevali k znanju človeštva, osvojili vplivne položaje, uspeli v svojem strokovnem polju, bili uspešni trgovci ali podjetniki. Vse to gre pri njem na račun narodnega ponosa. Gre za to, da nas svet spozna: prvič da sploh obstajamo, drugič da smo sposobno ljudstvo, ki je preko posameznikov imelo večji vpliv na dogajanja izven svojih meja, kot bi bilo pričakovati glede na njihovo številčnost.

Slovenski izseljenci prve generacije vemo, kdo smo in odkod izhajamo. Spomini na rodovino so še živi, vezi trdne. Ali bodo to vedeli tudi naši otroci? Kaj pa njihovi otroci? Za človeka je važno, da ve, kje so mu korenine. To ga veže s davno preteklostjo in ga ukorenini v njegovem času. Mi smo priseljenci v tej daljni deželi. Ko smo prihajali zadnjih petdeset let smo to priseljeniško deželo spreminjali in jo tudi spremenili. Napravili smo jo za svojo. Vedeti pa moramo kdo smo in naši potomci morajo vedeti kdo so, po svojih spominih, tradicijah, zgodovini. Mladi ljudje danes prihajajo na pouk slovenskega jezika. Največkrat malo razumejo slovensko, a ne znajo govoriti. Včasih niti tega ne. Odpravljajo se pa v Slovenijo obiskat sorodnike in bi radi z njimi govorili. Želja za poznavanjem jezika in kulture njihovih prednikov je tako močna, da potem leta obiskujejo slovenski razred. Kljub temu, da je Avstralija dežela njihovega rojstva, angleščina njihov jezik, vedo še za druge vezi, ki jim mnogo pomenijo.

Dr. Gobec nadaljuje svoje delo raziskavanj in odkritij. V svojo prvo knjigo Slovenian Heritage I je vključil tudi

nekaj prominentnih avstralskih Slovencev. Ob svojem obisku Avstralije je želel nabrati še nadaljnje podatke o uspešnih posameznikih, da jih bo lahko vključil v svojo naslednjo knjigo.

Radi bi mu bili v tem delu na pomoč.

Če poznate kakega Slovenca, ali človeka slovenskega rodu, ki je na katerikoli način uspel, prosim, pošljite podatke na Uredništvo Misli ali pa pokličite na številko 03 9544 0595

Na grobu patra Bazilija

Pred Narodno galerijo v Melbournu

IZ SPOMINSKE KNJIGE BARAGOVEGA DOMA

Iz srca sem Vam hvaležen za tako lepe dneve med Vami. Ohranil Vas bom v najlepšem, hvaležnem spominu in vsem želim obilo zdravja, božjega blagoslova in uspehov. Še naprej: Korajža velja!

Pax at bonum!

26. maja, 1998

Edi Gobec

izpod triglava

V POSOČJU ŽE 610 POPOTRESNIH SUNKOV. Število šibkih tresljajev, ki so jih zaznale le prenosne opazovalnice v Trenti, Breginju, Zatoľminu in na Voglu, pa je bistveno višje. Najmočnejši popotresni sunek zjutraj 6. maja, okoli 80 km severozahodno od Ljubljane, je dosegel lokalno stopnjo 4,0 in je povzročil preplah med prebivalci Posočja, predvsem v kobariški in toľminski občini. Nastale so dodatne poškodbe na že poškodovanih objektih.

Petindvajsetega .maja so naprave državne mreže potresnih opazovalnic zabeležili še en znaten potres. Njegovo žarišče je bilo v Posočju v bližini Drežnice. Povzročil je dodatno manjšo škodo, njegova moč pa ni preseгла pete stopnje po evropski potresni lestvici (EMS).

MOREL, 25. maja 1998

POMOČ ŽRTVAM POTRESA V SLOVENIJI

Na Karitas:
št. 52030-645-50592-0022

Slovenska Karitas
zbira denar za najbolj prizadete na žiro račun:
št. 50100-62011395 1140116-623903
s pripisom 'potres'

Rdeči križ Slovenije
zbira denar za najbolj prizadete na žiro račun:
št. 50101-678-51579
s šifro 4009 in pripisom 'Tolminsko'

Vaše prispevke lahko pošljete tudi na
uredništvo revije Misli s pripisom
'ŽRTVAM POTRESA'.

UNESCOVA POMOČ POSOČJU. Daniel Janicot, pomočnik generalnega direktorja Unesca Federica Mayorja je danes v Parizu predal slovenskemu veleposlaniku Jožefu Kuniču pismo in ček za 40 000 dolarjev kot nujno pomoč Unesca za posledice potresa v Posočju. Jožef Kunič se je zahvalil in dejal, da bodo sredstva preko ministrstva za kulturo namenjena obnovi enega kulturnih spomenikov v Posočju.

ŽE MAJHNA POMOČ JE VREDNA VEČ KOT VELIKO SOČUTJE, beremo na plakatih Karitas, ki ljudi vabijo k pomoči prizadetim v Posočju. Svet Slovenske karitas, ki se je sestal skupaj s predsednikom,, škofom Francem Krambergerjem, je ugotovil, da smo lahko ponosni na prostovoljno in siceršnje delo Karitas v Posočju. Do 8. maja se je za pomoč ljudem, ki jih je prizadel potres, zbralo na žiro računu Slovenske in vseh treh Škofijskih karitas 52.258.242 tolarjev.

VSTOP V EVROPSKO UNIJO NE BO ŠEL TAKO GLADKO ZA SLOVENIJO. Londonski Financial Times je objavil poseben članek o Sloveniji. Pravi, da bo morala Slovenija pospešiti reforme, ki so pogoj za včlanitev v evropsko unijo. Madžarska in Poljska že dohitevata Slovenijo, ki je imela na začetku določeno prednost. Slovenija je še vedno preveč zaprta za tuja vlaganja in še vedno ni uvedla davka na dodatno vrednost, ki je predpogoj za vstop. Zaostruje se tudi razprava o pokojninskem sistemu. Slovenija spada med najbolj darežljive države, ko gre za pokojnine. Če se bo sedanja demografska slika nadaljevala, bo čez 25 let sedanji pokojninski sistem postal nevzdržen in bo propadel, ali pa bo potrebno davke in prispevke podvojiti.

MOREL, 19. maja 1998

SESTRE KLARISE SO ZNOVA PRIŠLE V SLOVENIJO. Pred dvajsetimi leti so v Slovenijo znova prišle sestre klarise, najstrožja veja redovnic pri nas. Naši predniki so jih poznali že davno, saj so prvič prišle k nam že leta 1300. Takrat so se naselile v Mekinjah in Kopru, kasneje pa še v Šentvidu ob Glini na Koroškem, v Gorici, Celju, Škofji Loki in Ljubljani. Cesar Jožef II. je leta 1782 ukinil vse te in druge samostane, ki so bili za državni blagor brez koristi. S pomočjo frančiškanskega provinciala p. Polikarpa Broliha so se po skoraj 200 letih sestre klarise, na belo soboto 1978, vrnil v Slovenijo in si v Nazarjah zgradile nov samostan. Skupnost šteje trenutno 14 sester. Konec aprila so

organizirale 5. Klarin dan mladih. To je molitveno srečanje za mlade, zaznamovano s Frančiškovo in Klarino duhovnostjo. Nekaj nad dvesto se jih je zbralo v frančiškanski cerkvi; s sestrami klarisami, ki so molile z njimi v sosednjem samostanu, so bili povezani zvočno. Ob pol desetih zvečer so imeli besedno bogoslužje, ob polnoči pa so začeli z nočno molitvijo, kakor jo vsako noč molijo sestre klarise. Z redovnicami so preživeli še ves naslednji dan.

Škofovi zavodi v Šentvidu

ETIČNO RAVNANJE V POKLICU – Etični kodeks društva katoliških pedagogov Slovenije, ki se je pripravjal že več let, so predstavili slovenski javnosti v Cankarjevem domu v okviru Dnevov slovenskega izobraževanja.. Etični kodeks izhaja iz temelja, da globoko orientacijo pedagoškemu ravnanju dajeta oba: zakon in etika. Ne eden ne drugi ne zadostujeta sama za sebe. Etični kodeks ima pa še eno upoštevanja vredno razsežnost: ponuja občutek pripadnosti določenemu vrednostnemu sistemu, kar daje današnjemu človeku, ki tava in išče življenjski oziroma globlji poklicni smisel in vse večji vrednostni praznini in etični kaotičnosti.

Kodeks ima osem poglavij: uvodnemu delu sledi poglavje, kdo je učitelj, nadaljuje se s poglavjem strokovnosti, poklicni etiki, osebnostni rasti, povezovanju, poklicanosti in konča s sklepom, ki opredeljuje, kako in koga etični kodeks zavezuje.

Kodeks zajame bistvene prvine za opravljanje pedagoškega poklica, in sicer: **znanje, sodelovanje, povezovanje, svobodno hotenje, etična oziroma verska izkušnja in vest.**

Družina, 3.maja 1998

VABILO

ZAVOD SV. STANISLAVA (škofovi zavodi v Šentvidu nad Ljubljano) se nam je zahvalil po direktorju zavoda, msgr. dr. Borutu Koširju za darove, ki smo jih zbrali za obnovo zavoda in nam napisal:

» Glede na to, da se je za šolsko leto 1998/99 v našo gimnazijo vpisalo lepo število dijakov in bomo morali Jegličev dijaški dom povečati za približno osemdeset ležišč, bomo denar lahko zelo koristno porabili.

Sporočam vsem, ki bi želeli obiskati Slovenijo v poletnih mesecih, da imamo v našem dijaškem domu na voljo ležišča in tudi hrano po dokaj ugodnih cenah.

Vse, ki zanima naša ustanova, vabimo, da nas obiščete; z veseljem jih bomo popeljali po vseh enotah zavoda: Škofijski klasični gimnaziji, Jegličevem dijaškem domu, Slovenskem domu in Glasbeni šoli.«

**Izseljensko društvo Slovenija v svetu
vključno vabi**

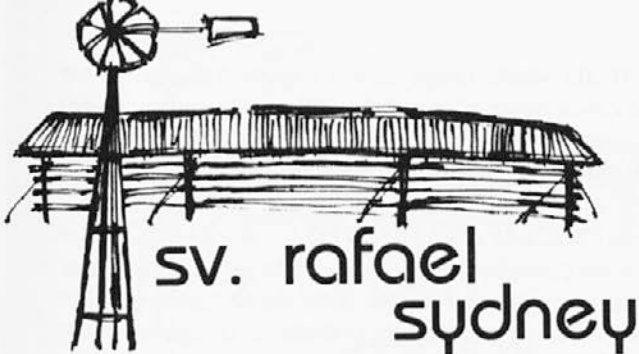
**na 5. tabor Slovencev po svetu
s temo**

***Smernice za ohranjanje slovenske kulture
in šolstva
med Slovenci po svetu***

**v soboto, 20. junija 1998
v Zavodu sv. Stanislava, Štula 23,
Ljubljana-Šentvid**

**Organizatorji prosijo za sodelovanje.
Vse prispevke bodo objavili v posebni
brošuri.**

Izseljensko društvo Slovenija v svetu
tel-fax: 00386 61/152 1008
e-mail: drustvo.svs@guest.arnes.si

Fr. Valerian Jenko, OFM
St. Raphael Slovenian Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P.O.Box 280, Merrylands, N.S.W. 2160)
Tel.: (02) 9637 7147 Fax: (02) 9682 7692

POKOJNI

V nedeljo, 19. aprila 1998 je umrl IVAN MATEŠIČ, ki je živel v Greystanes NSW. Rojen je bil 18. 2. 1928 na otoku Molat pri Zadru. V Avstralijo je prišel leta 1961. Poročen je bil z Marijo, roj. Kutin, ki je po rodu iz Tolmina. Poleg nje zapušča tudi hčerko Elizabeth, poročeno z Georgem Andersonom, sina Ivana, vnukinjo Rebecca Sue in vnuka Christopherja Mihaela. Poslovilne molitve za pokojnega Ivana je opravil p. Tomaž v sredo, 22. aprila v kapeli Pinegrove krematorija.

V torek, 19. maja 1998 je v Westmead bolnici umrla MARIJA KLEMENS, roj. Zinkovič. Živel je v Katoombi NSW. Rojena je bila v vasi Zbigovci pri Gornji Radgoni 8.12. 1926. Novembra 1948 se je v Mariboru poročila s Francem Klemencem, ki je bil po rodu iz Radencev. Mlada družina je prišla v Avstralijo 16.12. 1959. Živeli so v Villawoodu, Yennori in Katoombi. Leta 1985 je družinski oče Franc nenadoma umrl. Tudi Marija je prestala hudo bolezen in imela več operacij. Vendar je z močno voljo in v začudenje zdravnikov ozdravela. Imela je veliko ljubezen do narave in je na svojem vrtu pridelovala cvetje in zelenjavo. Vse to je prodajala na trgu in ves izkupiček darovala v dobrodelne namene. Skrbela je tudi za bolnike in jih rada obiskovala in opogumljala. Enkrat na mesec je skrbela tudi za dovažanje hrane ostarelim občanom, 'Meals on Wheels'. Sploh je imela srce za človeka v stiski in je rada prišla na pomoč, kjer je opazila potrebo. Rada je vsaj občasno prihajala v Merrylands in vedno prejela zakramente ter se spomnila tudi pokojnega moža in naročila sv. mašo. Pred dobrim tednom se je morala podvreči operaciji. Ker je bolezen

Misli, junij 1998

napredovala, se je želela pripraviti na odhod s tega sveta. Obiskal sem jo in je pri polni zavesti prejela zakramente, vdana v božjo voljo. In tako je dva dni zatem sklenila svoje zemeljsko potovanje. – Pogrebna maša za pokojno Marijo je bila opravljena v naši cerkvi v Merrylandsu v petek, 22. maja. Nato pa smo jo spremili na njeni zadnji zemeljski poti na slovensko pokopališče št. 1 v Rookwoodu, kjer je bila položena v grob, kjer njen mož Franc počiva že 13 let.

Pokojnica zapušča pet otrok, ki so: Milka, živi z družino v Canley Vale NSW, Emil, Kurrajong NSW, Drago v Mariboru, Anton Zvonko v Bundabergu QSL in Sidonia Zdenka v Koogarahju NSW. Poleg omenjenih otrok zapušča tudi 14 vnukov in 6 pravnukov.

V petek, 22. maja 1998 je v bolnici v Bankstownu NSW umrl FRANZ MURNIK, ki je živel z družino v Greenacru NSW. Pokojnik je bil rojen v Petrovčah pri Celju 17. 12. 1923, sin Franca in Cilke. Leta 1949 je prišel v Avstralijo. Takoj se je zaposlil na železnici na sydneyjski postaji Macdonaldtown. Pozneje je bil prestavljen na postajo St. Peters, občasno pa je delal tudi na centralni postaji kot železniški uradnik vse do svoje upokojitve. Pokojni Franz zapušča poleg žene Danice tudi sina Roberta, hčerko Sonjo, poročeno s Filipom Belfordom in vnuko Mihaela, Aleksandra in Štefanijo. V domovini živita še brata Ivan in Stane, v Venezueli pa sestra Milica Grad. Pokojni Franz je bil bolan eno leto. Zadnjih par tednov je veliko trpel in bil večkrat v bolnici. Nekaj dni pred smrtjo je na lastno željo prejel zakramente svete Cerkve in tako pripravljen odšel s tega sveta. – Pogrebna maša je bila opravljena zanj pri sv. Rafaelu v Merrylandsu, v sredo, 27. maja, pokopan pa je bil na katoliškem pokopališču v Rookwoodu.

KRSTI

JARRAD JAMES PAVRIČ, Fairy Meadow NSW. Oče Jamie Toole, mati Claudia. Botri so bili: Andrew Žičkar, Diane Pirs in Leanne Boyd. Krščeval je p. Tomaž Menart – sv. Rafael, Merrylands, 2. maja 1998.

MONIQUE TAYLOR AVERY, Rosemeadow NSW. Oče Peter, mati Tanja, roj. Kukovec. Botra sta bila Ross in Sue Russo. – sv. Rafael, Merrylands, 16. maja 1998.

POROKA

ANTHONY GODEC, Swindon, Anglija. Sin Mirka in Marije, roj. Špiclin. Rojen v Sydneyju, krščen v Merrylandsu in SANDRA SILVIJA MIJATOVIČ, hčerka Jožeta in Jovanke, roj. Scopulović. Rojena v

Sydneju, krščena v Merrylandsu. Priči sta bila Emanuel DeSousa in Milena Godec. – Župna cerkev Holy Rood, Swindon U.K.

Mlademu paru iskrene čestitke pri sklepanju zakona. Želimo jima obilo božjega blagoslova v njunem zakonu.

IGRALSKA DRUŽINA je v Merrylandsu že dvakrat uprizorila veseloigro 'Davek na samce'. To je bilo 2. in 3. maja. – Zdaj imajo v načrtu gostovanje z isto igro v Kew, Melbourne 6. in 7. junija. V Figtree bodo gostovali v nedeljo, 28. junija ob 5. uri popoldne. Maša pa bo to nedeljo že ob štirih. – Naslednji kraj gostovanja je v Newcastlu v soboto 4. julija ob 5. uri popoldne, v dvorani Bowling kluba, Morow Park, Wickham. Nastopajočim želimo mnogo uspešnih nastopov, predvsem pa povsod polne dvorane, saj res zaslužijo, da se jim njihov trud pri pripravljajanju iger poplača s splošnim zanimanjem in podporo.

VEČ PRIREDITEV smo imeli v zadnjem času v Merrylandsu. Poleg veseloigre 'Davek na samce', naj omenim nastop učencev Slomškove šole za materinski dan, 10. maja. Ob tej priliki so bili pri nas posebni gostje: gospa Helena Drnovšek-Zorko, odpravnica poslov slovenskega veleposlaništva v Canberri, gospa Mihaela Logar, državna sekretarka pri Zunanjem ministristvu, Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, in višja svetovalka Petra Nadižar.

PETLETNICO 'GLASA SLOVENIJE' smo praznovali v sredo, 13. maja, ko sta nastopili v naši dvorani dve pevki, Tanja Meža (alt) in Maja Lesjak (sopran). Njunjo petje je spremljal na citrah Marjan Marinšek iz Velenja. Na programu je bila tudi recitacija Urška in povodni mož, ki jo je podala Marta Magajna. Urednica Glasa Slovenije, Stanka Gregorič je potem govorila o svojem petletnem urejevanju lista. Prisotni so bili zastopniki slovenskih organizacij, kakor tudi dr. Edi Gobec, direktor Raziskovalnega centra za slovensko dediščino v ZDA in po svetu. – V nedeljo, 17. maja, sta Tanja in Maja prepevali pri maši, nato pa sta nastopili na koncertu v dvorani, ko ju je spremljal na citrah Marjan Marinšek. Marjan je pripravil in izčrpno opisal znamenite razglednice Maksima Gasparija, ki obsegajo pisano paleto slovenskih verskih in narodnih običajev. Dr. Edi Gobec pa je podal obširno galerijo uspešnikov v Ameriki in drugod po svetu. Obema predavanjema so rojaki z velikim zanimanjem sledili. – Popoldne so gostje obiskali klub Triglav in Slovensko društvo.

Hvala Stanki Gregorič in Florjanu Auserju, da sta povabila goste za petletnico Glasa Slovenije in nam pripravila lep kulturni program. Želimo jima še mnogo let uspešnega urejevanja

MESEC SRCA JEZUSOVEGA – JUNIJ. – Kakor je majnik posvečen nebeški Materi Mariji – Kraljici maja, tako se v juniju naše misli obračajo na tisto Srce, ki je bilo za nas in naše rešenje prebodeno. Iz tega Srca nam pritekajo studenci milosti in usmiljenja. Boleti pa nas mora, ko je to Srce tako žaljeno in zaničevano. Zato še posebej v tem mesecu zadoščujmo Jezusovemu Srcu za grehe in vso nehvaležnost, ki jo prejema. Lepo je, če v tem mesecu pri skupni večerni molitvi opravimo litanije Srca Jezusovega – vsak vzklik nam odkriva neizmerno duhovno bogastvo tega Srca. – Pri sv. Rafaelu bomo vse petke v tem mesecu imeli pobožnost Srca Jezusovega, praznik sam pa je 19. junija, ko se bomo znova posvetili in izročili Jezusovemu Srcu. Vsak častilec Srca Jezusovega vam bo zagotovil, kako velike milosti mu prihajajo od te pobožnosti. Čim trdnje Vanj zaupamo, tem večje milosti bomo prejeli od Njega.

TELOVSKA PROCESIJA bo spet na vrsti na praznik svetega Rešnjega Telesa in Krvi, v nedeljo 14. junija. Po slovesni maši bomo šli v procesijo na dvorišče, kjer bo blagoslov. Pravilno bi bilo imeti štiri blagoslove. Ker pa imamo omejen prostor, bomo vsebino blagoslovov strnili v enega na dvorišču in drugega v cerkvi. – Popoldne bo procesija s sveto mašo tudi v Figtree.

MOLIMO ZA POKLICE! – Ko sem bil pred kratkim v Ljubljani, so se zanimali za delo med izseljenci in mi stavljali razna vprašanja. Med temi je bilo tudi vprašanje, kako je z duhovnimi poklici v Avstraliji, ali bolj direktno: zakaj nimamo tu poklicev v duhovniški in redovniški stan? – Res je, da molimo vsak petek pri večerni pobožnosti za poklice. Vprašanje pa je, koliko molimo doma in pri naših osebnih molitvah. Gotovo ni dovolj, da zmolimo kakšen očenaš tu in tam. Molitev za poklice bi morala biti sestavni del naše vsakdanje molitve. Rodovitna njiva za poklice je pristno krščansko življenje v družinah. Zelo zgrešeno pa je, če kdo brani mlademu fantu ali dekletu vstop v duhovni stan – ta direktno nasprotuje božjim načrtom in ne dela usluge poklicanemu v duhovni stan, ker ga odvrta od tega, kar mu je Bog namenil. – Lepa prilika za molitev za poklice se vam nudi ob petkih pri večerni adoraciji od 6. do 7. ure.

p. Valerijan

Misli, junij 1998

Vstajenje, Andrej Ajdič

MEĐUGORJE

v Medjugorju so z veliko slovesnostjo odkrili kip, ki ga je podaril slovenski kipar Andrej Ajdič međugorski župniji. Frančiškanski provincijal iz Mostarja, p. Tomislav Pervan ga je blagoslovil v nedeljo, 12. aprila prav za veliko noč. Čudovit, šest metrov visok bronast kip predstavlja *Vstajenje*. Je izredna skulptura. Kaže še razpetega, križanega Kristusa, ob trenutku, ko se povzdigne v nebo. Da vtis velikega ptiča, ki se je ravno spustil na zemljo, ali pa je ravno na tem, da se dvigne od zemlje.

Izredno uspešni umetnik Andrej Ajdič, ki razstavlja svoja dela po vseh evropskih državah pravi, da je ideja te umetnine preprosta in razumljiva vsakemu, in je v tem tudi njena moč. Medjugorje je postala največja romarska točka zadnjih dveh

desetletij. Kraj, kjer se je Marija prikazala skupini otrok, priteguje leto za letom velike skupine romarjev iz celega sveta. Tudi avstralski Slovenci jo obiskujejo v velikem številu. Mnogi prihajajo večkrat. Globoko jim seže do srca svetost tega kraja, kjer čutijo bližino izvirov svoje vere, posebno pa še bližino Matere božje.

V aprilu mesecu se je Sonja Vadnjak, ki že drugo leto živi v Medjugorju, pogovarjala s tremi Slovenkami iz Avstralije o tem,

Andreja Mušič, Manuela Job in gospa Job

kaj njim pomeni Medjugorje. Srečala jih je na duhovnih vajah v hiši Domus Pacis na Veliki teden. Andreja Mušič je rekla, da tu čuti velik mir in nežnost.

Čuti se tudi zelo blizu Mariji, h kateri se lahko obrača z vsemi svojimi problemi. Dosti ji tudi pomeni, da pride v stik z ljudmi in se lahko z njimi pogovori. Manuela Job je bila že večkrat v Medjugorju. Tu še posebno čuti božjo ljubezen. Občuti, da je Jezus 24 ur prisoten v kapeli, kjer ga lahko ob vsakem času obišče. Doživetje Medjugorja je pomagalo Manueli do vere in tu prav posebno čuti ljubezen in žar, ki ga doseže z molitvijo.

BRITANCEM SE TURIZEM IZPLAČA

Velika Britanija je lani postavila turistični rekord s 26,2 milijona tujih obiskovalcev. Rast štirih odstotkov, v primerjavi z letom 1996 povezujejo poleg običajnih zanimivosti z izjemno popularno glasbeno sceno. Obiskovalcev iz Severne Amerike je bilo kar 13 odstotkov, po številu 4,5 milijona. V turizmu zdaj dela sedem odstotkov zaposlenih Britancev.

MOREL, 19. maja

GSM ZA SLUŠNO PRIZADETE

Finska Nokia je predstavila nov pripomoček, ki bo uporabo GSM mobilnega telefonskega aparata približal slušno prizadetim. Omogočal jim bo prostoročno telefoniranje. Pripomoček Nokia LPS-1, namenjen za aparate serije 6100 in 5100 omogoča interakcijo med slušnim aparatom in digitalnim mobilnim telefonskim aparatom.

MOREL - Helsinki, 17. aprila

SVETI FRANČIŠEK ASIŠKI

Marija Kmetova

1

UVOD

Sveti Frančišek Asiški je živel v dobi, ko so se narodi in države, mesta in plemstvo in vse plasti ljudstva prepirali med seboj; v dobi, ko so hrumele vojske čez dežele in mesta; v dobi vzburkanega 13. stoletja, ko ni bilo prave varnosti nikjer. Kakor je bilo zunanje življenje teh ljudi v večnem nemiru in trepetu, tako je bila vzburkana tudi njihova notranjost. Tedaj je živelo plemstvo v razkošnem sijaju, so se vdajali posamezniki najbolj razbrzdanim strastem, ki jih dandanes težko razumemo; je divjala krvoločnost in brezsrčnost v neugnanih mejah. Mogotci so se igrali z nižjim ljudstvom kakor z ljudmi, ki nimajo nobenih pravic; zvijače in spletke so se razraščale bolj in bolj.

Doba 13. stoletja, središče in srce srednjega veka, je bila podobna, kakor pravi neki pisatelj, »človeku, ki je star dvajset let in je že pozabil otroška leta, a tudi nima še trdnih tal pod seboj za bodočnost in ki zato nemirno teka s poti na pot, se oprijema te in one smeri in ni v njem še nič ustaljenega.« In zato so živeli ljudje pred 700 leti, ki so bili v najnižjih in najpodlejših strasteh, a so živeli tudi taki, ki so bili plemeniti značaji, junaki v samozataji, resnični velikani duha. Med vsemi temi pa so se motovile različne družbe krivovercev, so romale od kraja do kraja procesije nenavadnih spokornikov z biči in banderji in križi v rokah, so nastopali pridigarji in lažnivi preroki na javnih trgih in napovedovali dan osvete in sodni dan. Duhovščina sama je bila v premnogih primerih hči tega zbeganega vrveža. Cerkev je zaradi tega silno trpela. Toda papež Inocenc III. jo je

z močno roko vladal ter jo privedel iz splošnega viharja in vzburkanja v mir in varnost. V tem velikem in težavnem boju ga je najbolj podpiral mož, ki je bil sicer majhen in slaboten po telesu, a tem večji in močnejši po notranjosti; mož, ki so ga častili že tedaj in ga časti dandanes ne le katoliški, temveč tudi ves ostali svet; mož, junak po značaju in apostol uboštva, miru in ljubezni, ljubljenec božji in od Boga samega izbrani vodnik in dobrotnik človeštva: sveti Frančišek Asiški.

Prav gotovo se bo zdelo marsikom, ki smo otroci sedanje dobe, mnogo iz življenja sv. Frančiška nerazumljivega. Toda pomnimo, da božja pota niso naša pota in da božje misli niso naše misli. In tudi tu je Bog izbral neznatnega ubožčka, da je ponižal mogočne in s prostovoljno revščino tisočernih ozdravil srca bogatinov in revežev ter z neuko, toda toplo in ljubezni polno besedo Frančiškovo ponižal puhlo nadutost človeškega znanja. Kako je ta svetnik živel, delal in prižigal luči, da bi videli sonce zemlje in spoznali večno Sonce-Boga, bo povedala pričujoča povest. Ta knjiga je prva, ki govori Slovincem bolj na široko o življenju sv. Frančiška Asiškega, dasi ga časti naš narod že stoletja. Bog daj, da se nam po tej povesti za njegovo 700-letnico priljubi še bolj, da bi spoznali v sedanji dobi, ki je tako podobna 13. stoletju, da ni materija, ki živimo od nje, ampak je še nekaj višjega, kar nas hrani, vodi in poživlja.

V Ljubljani, na svečnico 1926.

Marija Kmetova

I. CESTE SE KRIZAJO

1. Vesela družba

Za sivimi strehami Assisija je utonil poslednji zvok zvona. Vesela družba je sedela v senčnici kraj modrikastih grozdčev akacij in živordečih cvetov vrtin. Razkošne obleke, ki so bile vse pretkane s srebrnimi in zlatimi nitmi, košate perjanice na klobukih, bogato okrašena bodalca – ves ta sijaj se je spajal z opojnostjo pomladi in z živahnostjo obrazov in kretenj vesele družbe.

»Mladi smo in življenja žejni. Napijmo življenju, ki se žari še vse pred nami. Bog živi!«

Dvignili so kozarce, zasmejalo se je rdeče vino, ki se je naužilo sonca in toplote v bajnih vinogradih cvetoče Umbrije, zavriskali so glasovi in se razpršili nad mesto:

»Živela mladost!«

»A naš Francesco?

Kje je?« je povzel najživahnejši iz družbe in se vprašujoče zazrl v tovariše.

»Saj res – ni ga,« je odvrnil sosed in

nadaljeval: »Zdi se mi, da je že precej časa ves drugačen. Če ga srečam, hiti dalje, če ga ogovorim, mi odgovarja ves raztresen. Kaj vem, kaj mu je! Odkar ga je položila bolezen, ni nič tak, kakršen bi moral biti. Žal mi ga je; kar prazno je, če ga ni med nami.«

»Bolezen? Kaj govoriš!« je povzel tovariš in si popravil bodalce, ki se mu je bilo zataknilo med gube žametastega jopiča. »Bolezen! Saj je bil potem vendar še v ujetništvu v Perugiji – se ne spominjaš več? Kako je bil ondi vesel, kako se je šalil, da ga je neki plemič – grofič ali kaj – večkrat celo prav ostro zavrnil, češ, pozna se ti, da nisi plemiškega rodu. Nič te ne peče ujetništvo in te ne žuli jarem sramote.«

»Saj res,« je odvrnil prvi, »pozabil sem! Kajpa, da bi

ga bil 'žulil jarem sramote'? Še kako prevzeten je bil! Vzpel se je nekoč na prste in nam vsem zalučal v obraz: 'Kaj ne veste, da me čaka velika bodočnost in bo nekoč še ves svet padel predme in me častil?' Takole nam je govoril!«

»Kaj res?« so se začudili ostali in se zasmejali na ves glas. »Ta je pa dobra!«

»Kaj ne veste,« je dejal drugi, »o čem sanja ves čas? Vitez – pravi pravcati vitez – hoče postati, grof, kralj, kaj vemo!«

Hrupno se je zasmejala vsa družba in izpila iz kozarcev.

»Mi smo mu pa premalo, kajpa, mi 'borni kavalirčki' iz Assisija!« je dostavil nekdo in se hudomušno namuznil.

»To pa že ni res!« ga je zavrnil prvi. »Poznate ga. Vedno nam je bil dober tovariš, plačeval je za nas, vse je obredel z nami, najživahnejši, najhrupnejši je bil izmed nas vseh; ni je bilo zabave in norčije, ki bi je ne bil on deležen z nami. Zato ga le nikar ne obrekujmo! A mogoče mu hodi kaj drugega po glavi, nekaj, v čemer je zares smešen in tako ves drugačen od nas: stavim, da tuhta spet, komu bi kaj podaril, kako dragoceno obleko mogoče, ki jih ima na preostajanje doma.«

»Saj res!« so vzkliknili vsi hkrati, »zadel si!«

»Še veste?« je nadaljeval spet prejšnji, »mogoče pa ne veste vsi te zgodbe: Nekoč je bil prišel berač v prodajalno njegovega očeta, pa je bil Francesco ves v delu in je kar odslovil berača, ne da bi mu kaj podaril. A kakor bi ga pičilo, se je okrenil, planil iz štacune za beračem, ga prosil odpuščenja in mu dal kar mošnjo cekinov. Ko sem to zvedel, mi je dejal Francesco: 'Kaj pa, če bi me prišel prosit kraljev poslanec? Kako brž bi mu ustregel! Ta pa je prišel v imenu Boga, ki je Kralj vseh kraljev!' Tak je – Bog mu pomagaj!«

»Ej, to pa že ni več zdravo,« je povzel nekdo. »To ni prava dobrotta.«

»To še ni nič,« je nadaljeval spet prvi. »A kaj porečete k temu: Ko se je odpravljal v Spoleto na vojno, ki se je pripravljala med nemškimi cesarjem in papežem, ali še veste? Hodil je okrog, kakor bi bil že ves svet njegov. Skrbno je izbiral vojno opremo, preskrbel si je obleko, da take nikoli ne bo imel nihče izmed nas. To je bilo sijaja, razkošja in čudovitosti! In je govoril: 'Vem, da bom zdaj velik gospod!' Pa ti pride neki vitez – Bog ve, če je tudi res bil! – še poštene obleke ne opreme ni imel...«

Se nadaljuje

P. Bazilij

TONČEK IZ POTOKA

Mladinska povest

Riše: Zorka Černjak

»Ringa, ringa, raja!...« ni bilo nikoli konca v Potoku. Kadar je bil dež, je odmevala od njega hiša, v soncu dvorišče, a še pogosteje trata za hlevom.

»Ringa, ringa, raja!...«

Tonček in Nežika sta se držala za roke in rajala, Bagi je skakal okrog njiju in blejal. Kadar je bil najbolj vesel, je dvignil zadnje nožice in krecnil z njimi po zraku, da bi se vsak ustrašil. Pa je vedno pazil, da ni zadel otrok, ki se ga zato nista nikoli ogibala. Prašičku Bolteku je bilo gotovo hudo: tudi on bi rad poskočil, pa ubožček zadnjih nožic ni mogel rabiti. Le na eno se je malo opiral, druga je bila čisto suha in je kakor mrtva bingljala ob strani. No, pa se je kar privadil in se med veselim in zadovoljnim kruljenjem drsal okoli Tončka in Nežike.

»Ringa, ringa, raja,

pujsek pa nagaja,

Bagi pa priteče

in vse na tla pomeče...«

Otroka sta se med glasnim smehom zvalila v travo, za njima tudi janček in prašiček. Še muček je prišel ter ljubosumno skočil na živi klobčič. Kokoši, ki so brskale po travi, so obstale. Petelin s spreminjajočim se perjem v ponosnem repu pa se je čudil brezskrbni otroški igri. Kaj bi se ne, saj ima vse polno skrbi za številno družino, katero sleherni dan vodi po dvorišču in sadnem vrtu ter jo čuva pred skobcem.

Igra se je nadaljevala in bi trajala prav do kosila, ako ne bi ugledal Tonček gosaka. V pozabljenem kotu med hlevom in ograjo materinega vrtiča za rože se je mučil s polžem. Nikakor ga ni mogel izvleči iz zavite hišice.

»Neža, ujemiva!« je kratkosrajnik pokazal sestrici v kot.

»Dajva!« je bila takoj za to.

In že sta racala proti kotu, kamor zaradi kopriv sicer nista rada hodila.

Gosak je bil preveč zaverovan v svoje delo, da bi pravočasno skočil iz pasti. Ko se je zavedel, so ga že gnetli drobni prsti.

»Moj, moj!« sta kričala otroka in ga s svojimi objemi tako presenetila, da se je celo braniti pozabil. Ali pa se mu je pri vsej močati resnosti le dobro zdelo, da sta ga enkrat brez privoljenja dobila v roke, kdo ve...

»Mene rajši kot tebe!« je povedala Nežika.

Tonček pa takoj v ihti. Naka, vedno ne sme obveljati sestrina! Zagrabil je gosaka za vrat in ga potegnil k sebi. To pa je bilo gospodu vseeno malo preveč.

»Ga, ga, ga, ga!...« se je oglasil in zakrilil s širokimi perutnicami. Nežika je takoj sedela med koprivami in se drla na vsa usta. Tonček pa se je srečno okrenil in jo hotel odkuriti z nevarnega kraja. A gosak ga je zgrabil s kljunom za krilce in tudi njega posadil med koprive. Tako! Če joka eden, naj mu pomaga še drugi, saj tako vedno skupaj pojeta v Potoku!

Potem je očka gosje družine moško odkorakal proti vodi. Saj je zmagal nad predrzno otročadjo, ki se mu odslej gotovo ne bo nikoli več upala blizu.

Tonček je bil od sestrice toliko na slabšem, da mu je gosakov kljun prepral rožasto krilce prav do srede hrbtna. Grdun grdi!

Ko je prišel čas, da bi kruljavega pujska 'poščegetali' na debelem vratu, je nastal v Potoku tak dirindaj in vik in krik, da je mesar Peter debelo gledal. Navsezadnje bo moral zares domov, ne da bi kaj opravil...

»Bolteka ne! Naka! Ata, Bolteka ne!« so prosili med neutolažljivim jokom Nežika, Tonček, Ivanka in Ančka. Celo Janez, ki bi pri drugem ščetinarju sam pomagal mesarju, je vlekel očeta za roko in ponavljal prošnjo.

»Bog se usmili, kaj naj ga zastonj redimo do smrti!«

se je smejal oče. Pa je bilo še njemu hudo, ko je gledal šepavega prašička, ki se je nič hudega sluteč drsal okrog otrok in krulil.

»Kako bi, Marijana?« je vprašal oče, ki se je komaj otresel otrok in se prestopil v vežo.

»Da bi odložili, ni vredno. Enkrat ga tako moramo zaklati.«

»Pa ti uredi z otroki!« je povedal in odšel klicat hlapca. Mati je stopila v sobo, kjer je glasno odmeval jok. Kot bi imeli mrliča v hiši...

»Zdaj pa mir in za peč!« je resno ukazala in napravila strog obraz.

Za trenutek je bilo vse tiho, potem se je sprostil nov potok solza.

»Bolteka ne, Bolteka ne!...«

»Tiho in na peč! Ne gre drugače!« Prijela je najmlajše tri ter jih dvignila na peč, Ančka pa je sama zlezla za njimi.

Janez je sedel v kot in trmasto gledal v širokega mesarja, ki je iskal svojo torbo z noži. Nenadoma mu je izginila s klopi in šele mati jo je našla za vrati pod očetovim predpasnikom. Presneti Janez!

Ko je na dvorišču zacvilil prašiček Boltek in žalostno klical na pomoč, sta pomagala mesarju samo hlapec in Micka, ki je med jokom mešala kri. Oče se je umaknil v mlin, kjer je ropotanje kamnov prevpilo smrtno krike, mati pa je v veži ropotala z lonci. otroci so si na peči med glasnim tuljenjem mašili ušesa.

Kako je svet nehvaležen! Ubogi prašiček!

Bagi pa je do pozne starosti ostal v Potoku in je bil ves čas Tončkov in Nežin zvesti spremljevalec.

POZIMI ROŽICE NE CVETO...

V tednu po Velikem Šmarnu se stiški zvonovi skoraj niso ustavili. Venomer se je oglašal iz slepih lin navček, za njim pa so jokali ostali ter prosili božjega usmiljenja za umrle župljane. In grobar Tone je kopal jame, dokler še sam ni legel v posteljo z vročico in kozavim obrazom.

Tuj berač je bil prišel v vas. Menda od novomeške strani. Obležal je na županovem podu in ko so ga ljudje spravili v hišo, so videli, da ima koze.

»Črne koze...« je šlo od ust do ust. V nekaj dneh so dva nesli za beračem na pokopališče. Potem je pobralo staro Petelinko, ki je stanovala v bajti za samostanskim obzidjem. »Bog se nas usmili,« se je pokrižala Pintarčkova babica, ko je zvedela za Lojzino smrt. »Še v nedeljo popoldne sva govorili na mostiču, ko se je vračala z Izirka.«

Ko so naslednji dan otroci silili v staro mater, naj jim zopet pove ono o škratu in poredni Tonki, jim je menda prvič odrekla. Da se ji prav nič ne ljubi, se je izgovorila. Popoldne pa jo je že kuhala vročina. Takoj po kosilu je morala v posteljo.

»Da niso prišle črne koze v Potok...« je zskrbelo očeta.

»Bog ne daj!« se je pokrižala Marijana. A ko je prinesla materi v kamro čaja, ji je skodelica skoraj padla iz rok: stara mati so imeli ves obraz rdeče zabuhel. Izpuščaji so se že kazali...

Črne koze!... Tudi v Potoku...

In kar je Marijano najbolj zadelo: po postelji sta kobalila Tonček in Neža, prevračala kozolce ter nagajala

Tuj berač je prišel v vas...

stari materi, ki ni bila zaradi vročine prav nič pri volji. Pa ju je zaman odganjala. Šele materin resni glas ju je prestrašil, da sta splezala z ležišča in se zagnala v hišo.

»Mati, koze imate!« je med jokom izdaval Marijana.

Stara mati je molčala. Šele čez trenutek je počasi in pretrgano spregovorila: »Se mi je zdelo... Za Lojzo grem.«

Potem je prišel v hišo Miha. Ni mislil, da bo tudi Potok videl bolezen in morda celo smrt. Mati so stari: težko bodo zdržali, saj še mlajše pobira...

»Miha! Na otroke pazi, da kaj ne dobe! Je škoda drobiža...« je hropla bolnica.

»Bom, mati!« je bilo hudo očetu. V tišini, ki je vladala v kamri, je prisluhnil veselemu smehu svojih najmlajših. Bog ne daj, da bi kateri od njih umrl na kozah! Saj bi šel in v žalosti razbil mlinsko kolo, da bi jenjalo ropotati. Če otroci ne bi več kričali okrog hiše, naj bi tudi potok ne pel čez lopatice in mlin naj bi umolknil s svojimi kamni in stopami! Toda, da bi potok umrl... Nak, ne sme!

Se nadaljuje

Pater Bazilij u spominih njegovih rojakov

Dosti imam lepih spominov na patra Bazilija, saj sem ga poznala od leta 1964, ko smo prišli v Avstralijo, pa prav do dneva njegove smrti. Srečevali smo se pri slovenskem bogoslužju v Geelongu, ko je maševal še v šolskih prostorih, potem v hrvaški cerkvi v Clifton Hillu in v Mt. Elizi. Sklenil je moj prvi zakon, blagoslovil nam je dom, krstil otroke, me obiskal v bolnici, bil na kosilu pod mojo streho in še in še. Patra Bazilija pa se bom za vedno spominjala, ker prav po njegovi zaslugi živim v svoji hiši, pod svojo streho po domače.

Z možem sva se razšla, skupaj nismo mogli več živeti. Ostala sem z dvema nepreskrbljenima otrokoma. Življenja me ni bilo strah, toda kje in kako začeti? Živela sem v stari stavbi (na njenem mestu je kasneje zrasel Dom matere Romane) v kateri si imel občutek, da se bo zdaj zdaj vse skupaj podrlo. Kanalizacija je bila slaba, voda je nagajala, prostor pa je bil velik, da bi se lahko v njem igrali slepe miši. Kljub vsemu je bilo stanovanje varno in patru sem tedensko plačevala zanj – čisti računi, dobri prijatelji. Vendar sem si želela kupiti svoj dom. Moji tedenski dohodki so bili preskromni, da bi dobila bančno posojilo. Pater je moj položaj dobro poznal.

Kot včeraj se spominjam: bila je sobota, lep, sončen dan, brž po kosilu, pred veliko nočjo, pred osemnajstimi leti. Nekdo močno tolče spodaj po glavnih vratih. Bil je pater Bazilij in vsi smo šli dol, stopnice so škripale na vso moč. »Ema, neki gospe sem te priporočil za delo.« Kar presenetilo me je, obenem pa

Pater Bazilij, 25 let urednik Misli

sem bila vesela. Potem je pristavil: »Saj znaš kuhati?« V zadregi sem odgovorila: »No, ja, za svojo družino že.« Ob cerkvi je poleg osebnega avta stala fina gospa in se že od daleč smejala. Pater je odšel, češ, da se bomo že

same pogovorile. Vsi štirje smo se odpeljali na njen dom. Živeli so v razkošju. Rabili so pomoč v gospodinjstvu in začela sem že v ponedeljek. Gospa Cole je bila županja občine Kew, njen mož profesor na univerzi Monash, otroci vsi študentje. Dosti lepih spominov imam prav na to družino.

Imeli so me radi in mi bili hvaležni za delo. Gospa mi je v pismu zapisala, da sem pri njih zaposlena štirideset ur tedensko, in to mi je zadostovalo kot potrdilo za bančno

posojilo.

Z veseljem sem povedala to novico patru Baziliju in še zdaj ga vidim. »A tako, no vidiš,« snel si je očala, prekrižal roke, pa še z rameni pomigal, kot je bila njegova navada. »Pa bodo imeli otroci svoj dom.« Zelo rad je pomagal, če je le bilo v njegovi moči. Bil pa je skromen, preskromen. Imel je navado reči »pa kar po domače, je najbolj fletno«. Zakon, sveti zakon, pa mu je bil svet in zelo je bil užaljen, kadar se je govorilo o razvezi.

Naj mu bo lahka avstralska zemlja in naj počiva v miru božjem.

Emma Bole Kosmina, Geelong, Viktorija

Edi Gobec mi je poslal nekaj Misli, kjer nekateri pripovedujejo o patru Baziliju. Silno zanimivo! Drzmem si predlagati nekaj misli h knjigi, ki jo menda pripravljate o patru Baziliju. Morate omeniti, da je pokazal svojo uredniško žilico s Cvetjem v tujini, glasilu begunske dijaške mladine v taborišču Peggez leta 1945. Skupaj smo snovali, debatirali kako in kaj pisati. Bazilij ni mogel mirovati, vsaka ura je bila plodna! Dokler ni dobil zadosti sodelavcev, je veliko naredil sam. Bilo pa je lepo ustvarjanje za nas vse, ki smo kaj pripomogli. Tako živo mi je pred očmi, ko sem ga zadnjič srečal leta 1956 v San Franciscu na poti v Avstralijo. Ustavil se je pri župniku Vitalu Vodušku.

Iz priloženega (pisma p. Bazilija, op. ured.) lahko vidite, da mi je Bazilij globoko v spominu. Bil sem tudi bolničar pri domobrancih (Novo mesto). V taborišču nisem vedel, da je bil to tudi on. O bližnji preteklosti nismo govorili.

Naredite kakšen paragraf iz tega pisma v mojem imenu. Vest mi ne bi dala miru, če se ne bi vsaj malo oddolžil Baziliju, ki je bil moj vzor v marsičem; seveda slediti mu v vsem je bilo nemogoče. Edino skrita gonilna sila, da naredi nekaj v smislu gesla Mati Bog Domovina mu je dala moč, da je toliko naredil.

Z iskrenimi pozdravi, vaša

Tone Pečavar, Kanada

S patrom Bazilijem sem se bolje spoznala, ko me je p. Stanko Zemljak leta 1976 povprašal, če bi se v Viktoriji dalo uvesti maturo iz slovenščine. Rada sem obljubila, da poizvem vse potrebno in tudi uredim. Predsednik Komiteja za balto-slovanske jezike mi je obljubil pomoč in podporo. Pripravila sem že dokumentacijo in izpitni model, pa se je izkazalo, da stoji VISE pred reformo mature in je proglasil moratorij dveh let. Maturo je bilo torej potrebno odložiti, medtem

pa vse pripraviti.

Pri raziskovanju sem med drugim ugotovila, da obstaja sobotna državna šola za jezike – Saturday School of Modern Languages in torej možnost za poučevanje slovenščine.

Sestali smo se v Baragovem domu: p. Bazilij, p. Stanko, moj mož Drago in jaz. Poročala sem o maturi, potem pa tudi o možnosti, da se slovenščina uvede kot redni izbirni predmet v viktorijskem šolskem sistemu. Potrebno je bilo izpolniti naslednje kriterije: predložiti učni načrt za vse stopnje poučevanja s primernimi učnimi pripomočki in seznam učencev in učiteljev. Bili smo si edini v tem, da moramo s stvarjo naprej in takoj smo napravili načrt za akcijo.

Učni načrt je bila moja naloga, vse drugo pa so

Roland in Melinda Mrak, zadnja poroka p. Bazilija

pripravili z združenimi močmi p. Bazilij, in moj mož Drago. Dobro se še spomnim tistih prvih pogovorov in priprav. Navdušenje Patra Bazilija pri tem projektu je bilo neizmerno. P. Bazilij je bil tri dni na telefonu in zbiral imena. Po enem tednu smo imeli seznam 140 učencev, dovolj za šest razredov na treh šolah in imena dvajsetih učiteljev. Ti učitelji so bili potem tudi prvi člani Združenja slovenskih učiteljev Viktorije, ki smo ga še pred koncem leta 1976 ustanovili.

Tako je postala slovenščina leta 1977 redni šolski predmet v Viktoriji, iz zjemo slovenskega zamejstva, prvič izven meja slovenskega ozemlja.

V naslednjih letih se je p. Bazilij vedno živo zanimal za pouk slovenščine in me vsako leto opominjal, da mu pravočasno pošljem oglase, slike in članke za Misli, posebno ob začetku šolskega leta.

Baragov dom

Lurška votlina

Dom matere Romane

Še drugače se spomnim p. Bazilija. Kako je kar zarel od zadovoljstva ob kaki mladinski predstavi v dvorani sv. Cirila in Metoda. Posebno dobrohotno se mu je svetil obraz ob pogledu na najmlajšo otročad, ki se je kopičila pod odrom ob takih prilikah. Slomškova šola in nastopi najmlajših so mu bili važni in je vedno iskal ljudi, ki bi prevzeli te naloge poučevanja in priprav za nastope.

Bila sem pri poroki Rolanda in Melinde Mrak v Geelongu, 3. maja 1997, ki je bila verjetno zadnja poroka p. Bazilija. Izkazalo se je, da je v isti cerkvi poročil njeno mater in očeta. In kot vedno je z velikim zadovoljstvom povedal. Te sem jaz poročil, pa je držalo.

Zadnjikrat sem ga videla nekaj tednov pred smrtjo. Našla sem ga v kuhinji, pa mi je ponudil kavo in pecivo. Malo sva pokramljala, potem pa je prišla objokana žena, ki se ji je smrtno ponesrečil sin. Takoj je bil duhovnik, ki opravlja svoje dolžnosti. Tako tistega zadnjega pogovora nisva nikdar končala. Nit življenja se je za njega pretrgala, za nas pa še teče. Ostanajo spomini.

Tu je predvsem cerkev sv. Cirila in Metoda, kjer se dnevno in tedensko obhaja slovensko bogoslužje in vsi veliki prazniki slovenskega cerkvenega leta.

Baragov dom nudi streho, nasvete in slovensko domačnost. Tu ima svoj dom slovenska knjižnica – **Baragova knjižnica in Arhiv slovenske navzočnosti v Avstraliji**, in seveda Uredništvo **Misli**, ki izhajajo že od leta 1951. Tukaj delujejo skrbne slovenske žene, **Društvo sv. Eme**, ki poskrbijo za hrano ob vseh posebnih in svečanih prilikah.

Ob cerkvi stoji še **Dom počitka Matere Romane**, ki ga vodijo in oskrbujejo slovenski ljudje za najstarejše in neobgljene člane naše skupnosti.

Res mnogo je napravil pater Bazilij, kar je dolgoročne vrednosti za nas, Slovence v Avstraliji.

Obstajalo bo vsaj dokler bomo še tukaj mi, ki smo ga poznali in z njim gradili.

Saša Ceferin

Za spominsko knjigo o patru Baziliju je kar precej gradiva. Želim, da bi v tej knjigi bili predvsem spomini vas vseh, ki ste srečali patra in je naredil na vas poseben vtis.

Kako bo urejeno, še ni dokončno odločeno, spomini bodo objavljeni, kot ste jih doživeli, jih napisali in poslali, ali pa uredili za pogovor. Napisan spomin in podatki so odgovornost pisca.

Ste že napisali ?

Napišite in pošljite, ali pa uredite za pogovor. Hvala.

Draga Gelt

Fr. Metod Ogorevc, O.F.M.,
SS. Cyril & Methodius Slovenian Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 9853 8118 in (03) 9853 7787
Mobile 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home
11-15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel. in Fax: (03) 9853 1054

PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA IN KRVI bomo praznovali v nedeljo, 21. junija s procesijo in slovesno sveto mašo ob desetih. Sam praznik je že v četrtek, 11. junija. Takrat bosta maši zjutraj ob sedmih in zvečer ob 19.30. V avstralskih cerkvah praznujejo Rešnje telo in kri v nedeljo, 14. junija, vendar bo praznovanje pri nas predstavljeno zaradi redne maše v Geelongu.

MESEC JUNIJ je posvečen Srcu Jezusovemu. Srce simbolizira ljubezen in češčenje Jezusovega Srca v nas prebujata ljubezen, ki jo ima Bog do nas. Mesec junij kliče tudi k zadoščevanju za grehe, ki jih proti božji ljubezni zagrešimo mi sami in drugi ljudje.

POGREBI.

VERA KOROŠEC, rojena Tavčar, 16. septembra 1922 v Gorenji Dobravi je umrla 28. aprila 1998 v Monash Medical Centre, Clayton, Melbourne, pokopana je na pokopališču v Keilorju ob svojem možu Jakobu, po katerem je bila vdova že devetnajst let. Pogrebna sveta maša je bila v naši cerkvi v petek, 1. maja, prejšnji večer pa smo zanjo molili rožni venec. Zapušča hči Suzan in sina Jima, ter vnuke: Evan, Shane, Robert, Claire.

JOŽEF SLAVEC je bil rojen 16. 9. 1925 v Knežaku. V družini je bilo osem otrok. Ena sestra živi v Kanadi,

ena v Trstu, druge tri in dva brata pa doma v Sloveniji. V Avstralijo je prišel 1. novembra 1949. leta, v Melbourne. Leta 1954. se je poročil z Nado, roj. Butinar. Petintrideset let je delal v tovarni kovine. V zakonu se mu je rodil sin Aleksander, letos pa je vesel dočakal tudi vnuka dvojčka, Marka Josepha in Benjamina Johna. Najprej je družina živela v Kewju, od 1972. leta pa v North Balwynu. Pred sedmimi leti je bil že enkrat na robu smrti, ko je bil sedem tednov v nezavesti. Točno na sedmo obletnico, 3. maja letos, pa je prišel dan njegovega zadnjega odhoda. Z rožnim vencem na predvečer in s sveto mašo ter pogrebnimi molitvami smo ga 7. maja pospremili na pokopališče v Keilorju.

IVAN BOLE je nenadoma umrl doma v North Geelongu, 6. maja letos, pokopan pa je bil 11. maja na Western Cemetary v Geelongu. Rojen je bil 23. junija 1929 v Slavinjah pri Hruševju. V Avstralijo je prišel leta 1950. Delal je na železnici v Geelongu. Maria roj. Volf se je poročila z njim 3. oktobra 1953. leta v Camberwellu, Melbourne. Pogrebna sv. maša je bila v cerkvi sv. Družine v Bell Parku, Geelong. Poleg žene Marie zapušča hči Ivanka in sinova Karlota in Petra, brata Jožeta, ki je v Geelongu ter brata Kristjana in štiri sestre doma v Sloveniji ter sedem vnukov in vnukinj.

Bog daj pokojnim večni mir, domačim pa svojo tolažbo!

Ivan in Marija Bole v lepih letih zrele dobe življenja.

POROKI

Četrtega aprila letos sta se poročila JOHN RAYMOND GREEN, rojen v Leicesteru v Angliji in krščen istega leta v anglikanski cerkvi, sin Raymonda Greena in Vime, roj. Ward in LYNETTE KAMPOS, krščena v hrvaški cerkvi v Clifton Hillu, Melbourne, hči Franca Kamposa in Ivanke, roj. Šraj. Prici sta bila Robert Green in Helen Jean Marshal.

MARIE ELIZABETH ŠIVEC, hči Franca Šivca in Anice, roj. Žužek, krščena v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu in CRAIG PASE, sin Natalina Paseja in Lorraine Robertson, krščen v cerkvi St. Francis Ksavier v Frankstonu, sta se poročila v soboto, 16. maja letos. Priči sta bila Dante D'Alfonzo in Louisa Pase.

Obema paroma želimo srečno pot!

KRSTI.

Pomotoma še nisem objavil krsta, ki smo ga imeli 7. marca: SHANON CASEY HAYLEE, Wyndhamvale, Victoria, hči Stana Ogrizka in Amande, roj. Warriner. Botri so bili Sophia in Sam Ratnatunga ter Kari Watts.

TAYLOR RENEE FRANCES PARSONS, Burwood, Victoria, hči Stevena J. Parsons in Connie J., roj. Kastelic, je bila krščena 3. maja. Botra sta bila Josephine in Leo Nech.

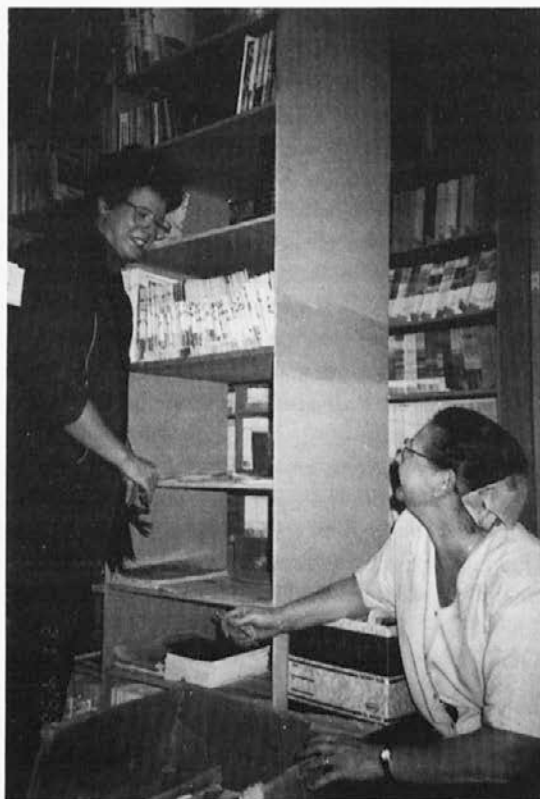
V nedeljo, 17. maja, je bil izreden dogodek v zadnjem času, saj so bili kar trije otroci krščeni. Dva sta bila dvojčka. JAKOB ANTON, Essendon, Victoria, sin Petra R. Shawa in Doris F., roj. Kirn. Botra sta bila Susan Kirn in Noel Langford.

MARK JOSEPH IN BENJAMIN JOHN, East Doncaster, Victoria, dvojčka očeta Aleksandra Slavca in matere Kristine, roj. Rutsrom. Marku je bil boter Cvetko Ostrožnik, Benjaminu pa Rebecca Rovtar.

OB PETI OBLETNICI časnika Glas Slovenije smo tudi v našem verskem središču imeli prvovrstni kulturni dogodek z obiskom prof. dr. Edija Gobca, direktorja Slovenskega raziskovalnega instituta v Ohiu, Marjana Marinška, zbiralca Gasparijevih fotografij in citrarja ter pevkama Tanjo Meža in Majo Lesjak. Obisk je bil lep, saj je bilo v soboto, 23. maja pri maši in po maši v dvorani čez sto rojakov, v nedeljo pa nas je bilo nad dvesto. Dr. Gobec je navdušil s svojim predavanjem, prav tako pa s svojo osebno skromnostjo in ljubeznivostjo ter duhovitostjo. Marjan Marinšek je pri nas uspel razstaviti

vseh štiristo razglednic svoje Gasparijeve zbirke, ob njegovih citrah in petju deklet pa nam je srce zaigralo. Zahvaljujemo se Stanki Gregorič in Florjanu Avserju za domiselno in lepo praznovanje in Glasu Slovenije želimo še mnogo let!

BARAGOV DOM. Veronika Ferfolja je v grobem že uredila goro raznih papirjev, dokumentov in podobnega v posebne arhivske škatle. To delo je bilo nujno, vendar je zamudno in dolgotrajno. Veronika se je dela lotila s potrpežljivo vztrajnostjo, tako da v slabem letu približno vemo, kaj imamo pri hiši, oziroma v krajšem času lahko poiščemo vse, kar imamo v arhivu. Milena Brgoč se je z nekaterimi sodelavci zavzela za urejanje mnogih polnih škatel fotografij.

Veronika in Milena pri delu, z vnemo in dobro voljo.

V CERKVI je Joe Prosenak montiral infra peči, tako da nas v cerkvi pozimi ne bo zeblo. V dvorani pa so bile pečke montirane že pred nekaj meseci. Delo, peči in napeljava je sponzoriral Dom matere Romane.

p. Metod

*Fr. Janez Tretjak, O.F.M.,
Holy Family Slovenian Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S.A. 5007
(P.O.Box 479, Welland, S.A. 5007)
Tel.: (08) 8346 9674 Fax: (08) 8346 3487*

Na prvo majsko nedeljo smo se ob prelepem sončnem dnevu v zgodnjih popoldanskih urah zbrali na semeniškem igrališču. Božja mati, Marija nas je zbrala iz vseh narodnosti in tudi barv. Bil je čudovit pogled na večtisočglavo množico. Z banderami in molitvijo rožnega venca smo se v procesiji bližali k oltarju in k veliki sliki Marije, ki drži v naročju svojega sina Jezusa Kristusa. Razne etnične skupine so med petjem molile rožni venec v svojem jeziku. Bogoslužje je posebno povzdgnila vietnamska skupnost svojim ubranim petjem in plesom pred Marijinim kipom. Nadškof Faulkner je nato z molitvijo izročil adelaidsko nadškofijo Marijenemu varstvu.

Razhajali smo se to nedeljsko popoldne polni notranje sreče, ki smo jo doživljali ob molitvi in petju. Nekatere skupnosti so bile letos manj zastopane kot prejšnja leta. Predvsem ni mladih. Naša skupnost je bila v primerjavi z drugimi skupnostmi izredno lepo zastopana. Kot vsako leto so jo tudi letos popestrile narodne noše. Tudi mladi. Kot vedno so bile med njimi Anita, Rosemary, Marta, Angela in Albina. Za njihovo prisotnost smo jim hvaležni. Žal pa je letos procesija zadnjikrat v semenišču. Zamljišče so prodali, ker ne služi več svojim namenom. Ni dovolj študentov.

Nadškof je obljubil, da bomo dobili drug prostor za procesijo. Tako se bo ta lepa pobožnost nadaljevala.

Na drugo majsko nedeljo smo kot je v navadi praznovali materinski dan. Letos je bila to še posebno doživljiva nedelja, saj smo imeli med nami gospo Drago Gelt z njeno pesniško zbirko Vse poti. Verjetno se tako lep kulturni dan ne bo

Misli, junij 1998

več ponovil. Tisti, ki smo vztrajali do konca programa smo odhajali bogatejši po čudovitih mislih gospe Geltove. Program je vodila gospa Stanka Sintič s sodelavci. Na začetku

Otroci slovenske šole

programa so mamice pozdravili namlajši učenci slovenske šole, ki jo vodi gospa Stanka. Po končanem kulturnem programu smo se preselili v dvoranico, kjer so mame pripravile kosilo. Rad bi se vsem, ki ste pomagali, iz srca zahvalil. Ne bom našteval imen, ker vedno koga izpustim in je potem zamera. Vsem prisrčen Bog plačaj!

Med vsemi lepimi dogodki je ponovno prišla božja služabnica smrt in iz naše sredine iztrgala naše drage. Tako ostajajo njihova mesta prazna. Lansko leto ob božičnih praznikih so zdravniki ugotovili, da je naš veliki dobrotnik in sodelavec Lojze Pungerčar obolel z rakom. Zdravniki so že kar na začetku, ko so odkrili zahrbtno bolezen, napovedali, da ni upanja na ozdravljenje. Vendar Lojze ni pokazal nobenega obupa. Upal je, da bo ozdravil. Zato je tudi vse poskušal, da bi bolezen zaustavil. Bil je večkrat v bolnici, tudi na operaciji, in kadarkoli ste z njim govorili, nikdar ni omenjal besede rak. Videli pa smo, kako peša. Na prvo nedeljo v maju je še v cerkvi pobiral in po maši povedal, da odhaja za mesec dni v Melbourne h hčerki Ani in sinu Slavku. Ni slutil ne on ne mi kako se njegove ure iztekajo. V soboto 9. maja 1998 se je srečal s svojim Stvarnikom, kateremu je živel.

Lojze se je rodil 13. julija 1925 v Gruči na Dolenjskem v Sloveniji. Med vojno je bil z dvema bratoma mobiliziran k domobrancem. Brata sta bila po vojni ubita, Lojze pa se je rešil in emigriral v Avstralijo. Leta 1952 je prišel v Južno Avstralijo, nato pa v Viktorijo, kjer se je poročil z Ivanko roj. Pintar. V zakonu sta se jima rodila hčerka Ana in

sin Slavko.

Leta 1962 je Lojze z družino odpotoval v Kanado, vendar se je že po enem letu vrnil nazaj v Južno Avstralijo. Vabilo ga je toplo podnebje.

Bil je steber naše slovenske verske skupnosti. Vse kar je iz lesa v naši slovenski cerkvi, dvoranici in tudi velik del v misijonski hiši je pokojni Lojze naredil za Bog lonaj. Nikoli ni želel biti v ospredju, bil je skromen in preprost. Ostajamo mu večni dolžniki.

Zato dragi Lojze, Bog naj vam poplača z večnim življenjem. Uživate srečo pri Bogu s svojo ženo Ivanko.

Sinu Slavku in hčerki Ani z družinama naše globoko sožalje!

V nedeljo, 10. maja, se je v večernih urah srečal z Bogom naš drugi rojak iz Dolenjske, Jože Župančič. Od srčne kapi zadet je doživel svoje zemeljsko življenje. Pred nekaj leti, ko zbolel sin Tonček in 29letni umrl, je to Jožeta tako prizadelo, da je kmalu potem imel možgansko kap in postal delno paraliziran. Po nekajmesečni rehabilitaciji si je toliko opomogel, da je lahko s palico hodil. Vendar nikoli ni bil več tisto kot prej. Če je mogel, je rad prišel k slovenski maši s svojo ženo Anico, ali ga je kdo od rojakov pripeljal ali pa sta z ženo prišla s taksijem. Vendar zaradi svoje bolezn ni mogel tako aktivno delovati, kot je želel.

Jože je bil rojen 14. julija 1927 v vasi Čerov log pri Šentjerneju na Dolenjskem. Po vojni je moral k vojakom kjer je delal v jedilnici na meji med Makedonijo in Grčijo. Zaradi poveljnih razmer je bilo izredno težko služiti vojaški rok. Našla se je skupina mladih slovenskih fantov, med njimi tudi Jože. Pobegnili so v Grčijo, kjer so bile življenske razmere še mnogo težje kakor v rajni Jugovini. Nato je emigriral v Italijo in od tam v Avstralijo. Prišel je v Victorijoin se tam poročil z Anico, prav tako iz Črovega Loga. V zakonu so se jima rodili štirje otroci: Jože, Ana, Veronika in Tone, ki je že pokojni. Jožetu se je poznalo, koliko je moral pretrpeti in ga je zato vedno spremljal neki strah. 15. maja zvečer smo se zbrali ob krstah Lojzeta in Jožeta zmolili rožni venec. Naslednji dan je bila maša zadušnica, nato smo ju pospremili k večnemu počitku na Enfield pokopališče, kjer čakata vstajenja.

Ženi Anici, sinu Jožetu, hčerkama Ani in Veroniki ob izgubi moža in očeta izrekam iskreno sožalje.

Dvanajstega maja je zaspala in se odselila v večnost Zofka Zbogar roj. Šuligoj.

Pokojna Zofka je bila rojena 24. marca 1926 v Lokovcu na Primorskem v Sloveniji. V Avstralijo je prišla leta 1959. V torek popoldne, ko je hčerka odšla v službo, je mamo zadela kap. Odpeljali so jo v bolnico, vendar ni bilo več pomoči.

Pokopana je bila 16. maja na Sentinel Pk. Pogrebni obred je opravil duhovnik iz farne cerkve Srca Jezusovega iz Hindmarsha.

Hčerkama Nadi in Eldi ter sestri Julijani Viola in sorodnikom izrekamo iskreno sožalje.

Vse pokojne pa priporočamo božjemu usmiljenju in molimo zanje.

*p. Janez
p. Janez*

NAŠE NABIRKE

P.
TISKOVNEMU SKLADU P.
BERNARDA ZA NAŠE MISLI

Angela
Dodič, Marija Opelt; \$15.- Ivan Legiša, Ivan Nadoh, N.N.; \$14 - Danica Šuštar; \$10.- Jože Barbis, Peter Bole, Martina Bole, Walter Jelenic, Alojz in Jožka Ličen, Rezka Smolic, Ernesta Vran, Jože Vuga; \$5.- Otto Baligac, Gabriela Brezovšček, Alojz in Olga Brne, Nikolaj Bric, Alojz Butinar, Jože in Kristina Čar, Ivan Densa, Rozalija Kavas, Adam Klančič, Ivo Klopčič, Karl Knap, Ana Kodrič, Zofija Krojs, Ivan Legiša, Frederic Nemeč, Franz Plohl, Terezija Novak, Jože in Marija Pahor, Janko in Marica Pal, Alojz Pavlovec, Keen Perina, Nežka Polajžer, Antonija Sankovič, Vida Sedevič, Elizabeta Vajdič, Julijana Viola, Janez Zagorc, Franc Žužek.

ZA LAČNE SIROTE MATERE TEREZIJE

\$200.- P.I.B.; \$20.- Slavko Koprivnik; \$15.- Anne Pancur.

ZA OBNOVO BARAGOVEGA DOMA

\$100.- Alojz in Jožka Ličen, Janez in Rezka Smolič, N.N., \$50. - N.N., Družina Dominko, Feliks in Metka Grandovec.

ZA POSINOVLJENE MISIJONARJE

\$70.- Lojzka Jug; \$50.- T.K.

POMOČ ZA ŽRTVE POTRESOV

\$50.- Feliks in Metka Grandovec.

VSEM DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

Pred mesecem smo se pogovarjali o **nemi** govoricu telesa (gledanje, kretnje, hoja...). Dodajmo tu še dušeslovno in tudi poetično ugotovitev, da govorimo že s samo **mislijo**. Že sama močna misel vpliva na ljudi, ki jim je namenjena - začutijo jo in jih vznemiri: v Cankarjevi drami Hlapci sta poglavitna junaka daleč vsaksebi, njuni duši pa se pogovarjata. Neizgovorjeni, le v mislih vzbujeni sočutje, spodbuda, tolažba, ljubezen pridejo, "kakor so poslani" (Cankar). Nema govoricu tistih, "ki dobro v srcu mislijo" (Prešeren), prebujajo mir in ljubezen, nema govoricu tistih, ki grdo mislijo, pa seje v svet grozo in strah. Govorimo celo o zgodovino ustvarjajoči misli: silna misel o prostosti in o človeškem dostojanstvu se čudežno širi brez shodov, radia, časopisov in televizije; tirani zmeraj pozabljajo oz. prezirajo njeno moč.

Danes se bomo lotili izražanja, ki se ga tudi premalo zavedamo: gre za govoricu, ki je sicer že **zvočna, slišna**, a še ne izvedena z izrekovanjem in sestavljanjem glasov - soglasnikov in samoglasnikov.

Od rojstva do zadnje ure se oglašja v nas in v našem bližnjem GOVORICA SRCA, ki brez prenehanja v različnih ritmih, z različno močjo in hitrostjo izrazito in silovito izpoveduje naš nemir, veselje, bolečino, upanje, grozo in strah. Pomislimo na primer na butajoče srčno utripanje po krivici obtoženega otroka, ki grozi, da mu bo raztrgalo nežne srčne prekate; ali na težke utripe, odmevajoče v prsih ponosnega moža, ki ga zmerja neko nič; ali na komaj še slišno in redko bitje starega srca, ki v gluhi samoti popolne zapuščenosti čaka na svojo smrt. Ne, te govoricu skoraj ne slišimo več, prevelika je že razdalja od človeka do človeka, da bi še mogli sprejeti in razumeti to prvo in poslednjo, to poglavitno in najusodnejšo človekovo govoricu.

Odslej bomo bolj pazili, kakšno govoricu bomo povzročali srcu svojega bližnjega, "da mu ne bomo temnili dneva in povzročali zla, temveč mu nasipali veselja in odpirali prihodnost" (Oosterhuis).

Tudi DIH in DIHANJE govoricu o naših občutkih in razpoloženju. Oba pola pri dihu: **vdih** in **izdih** govoricu vsak po svoje - vdih najrajši o bolečinah, stiskah, prestrašenosti (razmnožuje se v ponavadi odvečno vzdihovanje!), izdih o olajšanju (vse se je srečno končalo, skala se je odvalila s srca), o odrešenosti, o koncu napornega iskanja.

Dihanje s svojo različno naglico, gostoto in napetostjo govoricu ne le o naši fizični uporabnosti, temveč o naši prestrašenosti, razburjenosti, užaljenosti, jezi, strupenem sovraštvu. Prim. dihanje ljudi, ki jih zaslišujejo ali tistih, ki stojijo pred nasilno smrtjo. Kako močno se razločujejo med seboj globoko, divje, olajšano, prestrašeno, besno, čutno, sovražno dihanje.

K neizrekovanemu (neartikuliranemu) govoricu sodijo tudi različni "dodatki", okraski in pomagala, a tudi nemarnosti, vse to v obliki mnogovrstnih pihov, sikov, šumov, pokov, mlaskov, kašljev, hrkanj, smrkanj, zehanj, utišanj (šššt!) čudenj (tc, tc, tc), krikov (jeza, bolečina, navijanje pri športu, prepirljivost, histerija) tja do kričanja in celo do zverinskega rjojenja.

Pazimo: vse to - dih, dihanje, pravkar omenjeni "dodatki" - naj bo kot vse naše ustno govoricu podvrženo omiki, meri in okusu.

Prihodnjič bomo govorili še o dveh neartikuliranih, a zelo pomembnih in pogostih izraznih možnostih. Prepričan sem, da ste že uganili, kako jima je ime.

Tisto malo prostora, kolikor ga je ostalo, prepustimo rajnemu škofu dr. Jožefu Pogačniku (1902-1980), ki je 1925. zapisal: "Beseda je seme. Kaj seješ? Pšenico ali ljuljko? Da beseda najde plodnih tal, mora biti topla. Srce more vneti le srce. Kdor ni od znotraj plemenit, ne bo govoril, kot bi moral. Kot si, tako govoriš."

Lepe pozdrave iz pomladanske domovine.

kotiček naših mladih

Dragi bralci!

V majskih Mislih smo Vas povabili, da nam pošljete za objavo, če veste za mlade fante in dekleta, ki so prispevali naši slovenski skupnosti v Avstraliji. Metka Lenarčič nam je povedala še za nekaj mladih ljudi, ki so sodelovali pri radio programu 3ZZZ. V tej številki bomo objavili nekaj besed o delu Davida Krnela.

Prosili smo Ireno Stariha, urednico revije Australian Slovenian Review, da nam napiše kaj o reviji in skupini mladih slovenskih Avstralcev, ki jo izdajajo. Velik podvig, veliko hvalevredno delo, ki priča o njihovi pripadnosti svojemu slovenskemu rodu.

Upajmo, da se bodo v prihodnje oglasili še od drugod po Avstraliji, in nam kaj povedali o naših mladih ljudeh, tako da ne bomo spoznali samo njih, ampak tudi njihovo delo med Slovenci, ki nam je važno danes, pa še bolj za našo prihodnost.

Saša Ceferin

David Krnel je bil rojen v Melbournu, leta 1970, sin slovenskega očeta in avstralske matere. Po končani srednji šoli je opravil štiriletni frizerski tečaj in potem odprl lastni salon v Nižjem Templestowu.

David je bil od malih nog priključen slovenski skupnosti, posebno pri Slovenskem društvu Melbourne, kjer je bil v mladinski skupini in pozneje v upravnem odboru.

Obiskoval je slovenski razred v SDM in se udeleževal koncertov. Bil je tudi član folklorne skupine, ki je nastopala pri slovenskih klubih v Melbournu in po Avstraliji. Pridružil se je slovenskemu programu na postaji 3ZZZ in si pridobil *Certificate of Broadcasting*. Bil je prostovoljni "panel operator" za slovenski program celih sedem let, kjer se je menjaval z Alešom Brgočem.

Leta 1997 se je odpravil na potovanje po Avstraliji.

David s plesalko

Ko se je mudil v Port Douglasu, je bil izbran za vlogo vojaka v filmu "The Thin Red Line". Tam ga bomo morda enkrat še videli.

Trenutno David živi in dela v Sydneyju. Ko se vrne v Melbourne, bo morda spet zagrabil za delo pri 3ZZZ.

Avstralsko-slovenska revija

Zelo mrzle zime leta 1993 se je zbrala majhna skupina druge generacije avstralskih Slovencev iz Sydneyja, da bi naredili nekaj novega. Kaj smo hoteli spremeniti? Hoteli smo spremeniti način razširjanja informacij o Sloveniji in avstralskih Slovencih med mlajšimi člani naše skupnosti.

Do tedaj je bilo mogoče priti do teh informacij samo prek slovenskega tiska in radia. Prepričani smo bili, da nobeden od teh medijev ne izpolnjuje potreb naše ciljne skupine, kajti po sredi je bila zelo močna ovira - jezik (in zanimanje na sploh). Skrbno smo načrtovali spremembo, ki bi jo pripravljali v sobici za cerkvijo v Merrylandsu. Hoteli smo iziti na kvalitetnem gladkem papirju, v barvah, v razumni dolžini in brez denarne pomoči skupnosti. Ponudili ji bomo svoje usluge in tisti, ki nas bodo želeli podpreti, bodo dobili ustrezen oglasni prostor, vendar brez pravice poseganja v uredniško politiko. Odločeni smo bili, da se ne bomo zapletli v politiko generacije naših staršev in bomo tako ostali neodvisni od vseh organizacij v Sydneyju.

Pet let kasneje se ni veliko spremenilo. Našo ekipo še vedno sestavljajo isti obrazi. Nekaj jih je prišlo in odšlo,

večina pa nas je sodelovala pri rojstvu revije in še vedno se učimo, kako ji pomagati rasti (kot starši pri prvem otroku). Nihče izmed nas ni imel predhodnih izkušenj v izdajanju ali pisanju in vendar se nam zdi, da je kakovost revije za amaterje precejšnja.

Magazin še vedno ni v barvah in na tako kvalitetnem papirju, kot smo si predstavljali, vendar smo z osemstranske fotokopirane prve izdaje, ki smo jo razposlali približno 200 ljudem, neverjetno napredovali. Zdaj tiskamo tisoč izvodov in smo prepričani, da našo revijo berejo vse generacije naše skupnosti po vsej Avstraliji (z nekaj naročniki prek morja). Imamo gladko naslovnico, dvobarvni tisk, članki pa se postopno izboljšujejo, da bodo zanimivi za čim večji krog bralcev.

Kljub vsemu ni bilo lahko. Najprej so nas močno kritizirali zaradi odločitve, da bo revija samo v angleščini. Skoraj v vsaki številki smo se v pisemski rubriki zagovarjali zaradi tega. Čeprav kritika še ni čisto potihnila izgleda, pa je skupnost doumela, kako pomembno je deliti informacije z njenimi mlajšimi člani; in če je to najbolj učinkovito v angleščini, naj bo pač angleščina.

Najtežje od vsega je bilo vedno najti sodelavce za posamezno številko revije. Nismo hoteli biti nekakšni zakupniki znanja, ampak smo se trudili vzpodbuditi ljudi v naši sredi, da bi prispevali k vsebini in pisali o stvareh, ki jih zanimajo. To smo dosegli, vendar ne brez prošenj in rotenja. Ponavadi ljudi prvi prispevek napolni s ponosom in potem lažje napišejo še kaj.

Informacije o Sloveniji je težko najti brez dobrega znanja jezika, brez oglaševalcev, ki bi trkali na naša vrata in časa (tega ni nikoli dovolj!). Vse to je prispevalo, da naša avantura ni bila vedno prijetna.

Po drugi strani pa smo vsi neverjetno zadovoljni ob izidu vsake številke, ki našo skupnost ohranja močno in ji pomaga rasti, ne upadati. Člani naše skupnosti nas spoštujejo in podpirajo na zelo spodbudne načine. In naše prijateljstvo, ki je bilo vedno močno, je zdaj še trdnejše. Počutimo se varno, ker vemo, da se lahko zanesemo drug na drugega, da bo vsak član skupine opravil svoje delo in da nihče, tudi če kdaj pa kdaj

izgubi živce, ne bo izgubil prijateljev.

Naša zgodba je res zgodba uspeha, vendar se morda bliža koncu. Utrujeni smo. Naše družine so site zapostavljanja, služba nam požre vedno več prostega časa in nekateri izmed nas bi radi več potovali. Zaradi vsega tega je ekipa vedno manjša, dela pa preveč za samo nekaj sposobnih rok. Zato pozivamo na pomoč prostovoljce v skupnosti, ki bi jih zanimalo zgodbo nadaljevati in pripeljati do srečnega konca.

Če imate najmanjše zanimanje za to delo, prosimo, pokličite nas. Pomagali vam bomo, kolikor bo v naši moči.

Moja telefonska številka je (02)9871 8641 (s telefonsko tajnico), moje ime pa Irena Stariha.

The Australian Slovenian Review

Autumn 1998
Vol. 5 Issue 2
\$4.00

Inside this issue

Fashion

PAINTING

Architecture

MUSIC

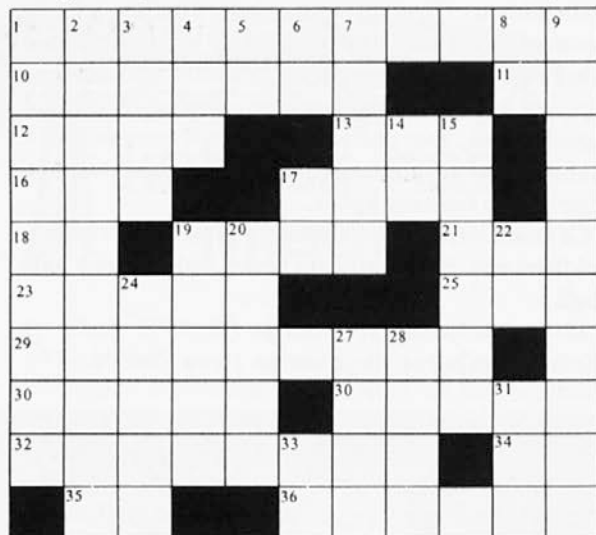
Cuisine

and lots more ...

Križanka

(morfej)

VODORAVNO: 1. omarica z hostijami; 10. podeželjsko; 11. nikalnica; 12. egipčansko božanstvo v obliki goveda; 13. rudarski tunel; 16. nagon; 17. tulec; 18. eden; 19. Zeusova žena; 21. bodičast izrastek; 23. doseg; 25. Uranova hči, Kronosova sestra in Zeusova mati; 26. posnemanje; 29. zdravilo proti malariji; 30. mogoče; 32. vrhovni verski poglavar v šiitskem islamu; 34. oje; 35. površinska enota; 36. lomljivost;

NAVPIČNO: 1. veda o žaloigri; 2. samostojnost; 3. zlitina bakra in kositra; 4. uho (ang.) 5. črki, ki ju otroci radi zamenjujejo; 6. neznana oseba; 7. žila odvodnica; 8. kratica prvega slovenskega časnika (urednik V. Vodnik); 9. jasnost; 14. preorana ledina; 15. okno, sestavljeno iz barvnih stekel; 17. znak za kem. prvino Erbij; 19. pripadnik ljudstva, ki je uničilo Egipt; 20. etilni alkohol; 22. znak za kem. prvino Renij; 24. izdelovalec eksplozivnih naprav; 27. svečenik v šiitskem islamu; 28. angleško moško ime; 31. organ vonja; 33. avstralska radijska postaja;

Za dobro voljo

Učiteljica: - Otroci, kako se imenujejo ptice, ki se v jeseni odselijo v toplejše kraje?

Tonček: - Turistke

Nepotrpežljiv potnik v avtobusu sprevedniku:

- Ali bom kdaj dočakal, da bo ta počasni avtobus pripeljal v Ljubljano?

- Boš, boš, saj si še mlad...

O'Malley Nune

"Tučaj je moj matematični test, Sestra Colleen."

REŠITEV križanke iz prejšnje številke:

VODORAVNO: 1. enakonočje; 10. voda; 11. April; 12. Kr; 13. Sadat; 15. en 17. ambasadorica; 20. Lar; 21. TV; 22. moto; 23. ego; 25. širok; 26. pisar; 28. IR; 29. Ro; 30. TNT; 31. SV; 32. bal; 33. ud; 34. ost; 36. mati; 39. solsticij; 40. katolištvo

NAVPIČNO: 1. evkaliptus; 2. norma; 3. AD; 4. kasa; 5. nadav; 6. opad; 7. Črtomir; 8. ji; 9. elektorat; 14. Astor; 16. naokoli; 18. brest; 19. ror; 24. ga; 25. šiv; 27. INDOK; 31. stil; 32. Bajt; 34. ost; 35. sto; 36. miš; 38. LA; 39. CI

Opravičujemo se za napako v zadnji vrsti prejšnje križanke, v kateri je tiskarski škrat vrnil dva temni polji (katolišt-vo).

Tokrat je bil izžreban gospod Jože Grilj, ki bo po pošti prejel knjigo.

- Metka, kaj boš delala, ko boš velika kakor jaz?
- Shujševalno kuro, teta Gerta.

V restavraciji:

- Natak, imam pet dolarjev. Kaj mi lahko priporočite danes?

- Da vstanete in greste domov, dragi gospod.

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lasnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

Telephone: 9387 8488

TOBIN BROTHERS
a better way

Viktorijskim Slovincem na uslugh v času žalovanja

Head Office:

NORTH MELBOURNE 189 Boundary Road 9328 3999

BERWICK 9796 2866 NOBLE PARK 9558 4999

BRIGHTON 9596 2253 PAKENHAM (03) 5940 1277

CRANBOURNE (03) 5996 7211 RINGWOOD 9870 8011

DONCASTER 9840 1155 ST ALBANS 9364 0099

EAST BURWOOD 9886 1600 SUNSHINE 9364 8711

ESSENDON 9331 1800 WERRIBEE 9748 7900

FRANKSTON 9775 5022

GLENROY 9306 7211 *Frances Tobin & Associates*

MALVERN 9576 0433 EAST BURWOOD 9802 9888

MOORABBIN 9532 2211 BRIGHTON 9596 8144

Member AFDA

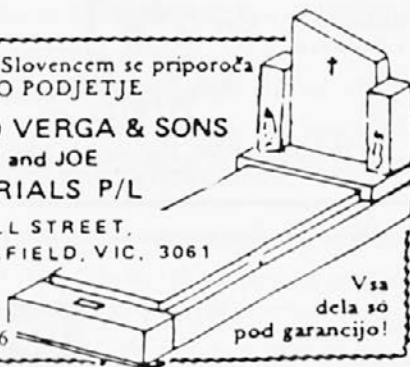
TR1361

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

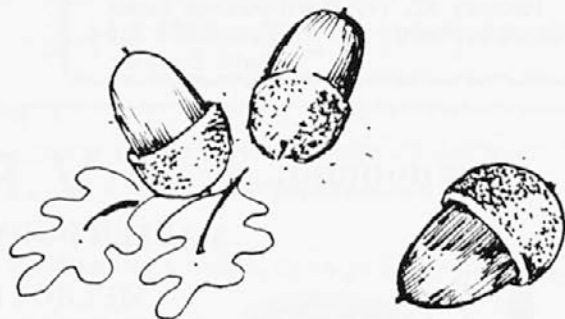
LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 9470 4046

Vsa
dela so
pod garancijo!

Are your dentures more comfortable in a glass...? If so, for a **free consultation** contact **STAN KRNEL** DENTAL TECHNICIAN specialising in dentures and mouthguards.

147 Morack Rd, Vermont South
Tel: 9801 3066

Mobile: 019 695 576

Bi raje imeli umetno zobovje v kozarcu...? Če ne, za **prvo brezplačno posvetovanje**, z zaupanjem pokličite: **STANKO KRNEL** ZOBNI TEHNIK specialist za umetno zobovje in zaščitne proteze.

Suite 7/14 Market St, Box Hill
Tel: 9898 6293

Časnik za vsa družino v slovenskem in angleškem jeziku.
Izhaja dvakrat mesečno na 16. straneh.
Novice iz Slovenije z interneta.
Iz slovenske skupnosti v Avstraliji in po svetu.

Vedno več rojakov sega po Glasu Slovenije!
Naročite se tudi vi.

Letna naročnina za Avstralijo \$ 50.00
v prekomorske države z letalsko pošto \$ 100.00

Naslov: Glas Slovenije
P.O. Box 411 - Harris Park NSW 2150

Viktorijskim rojakom se priporočamo za razna obnovitvena dela na grobovih in tudi nove spomenike na vseh pokopališčih Viktorije.

R & R Memorials Pty Ltd

ACN 006 888 624

20 Field Street
Craigieburn VIC 3084 Mobile:
Telephone: (03) 308 1652 018 348 064
Facsimile: (03) 308 1652 018 531 927

DOWN UNDER TYRE SEAL

THE ADVANCED SOLUTION TO INCREASING YOUR TYRE'S LIFESPAN & PERFORMANCE

Tyre Seal offers savings in fuel costs, repairs and maintenance bills, reducing down time with corresponding benefits for the environment. Repairs punctures instantly as they happen. For more information contact

DOWN UNDER TYRE SEAL

Factory 12, 117 Northbourne Road
Campbellfield Ph/Fax: 9305 3154

Darko Butinar

GOJAKS MEATS & SMALL GOODS

Rojakom v Sydneyu

se toplo priporočam!

220 Burwood Rd, Burwood N.S.W. 2134
Phone: (02) 747 4028

HD HYUNDAI
Motor Company

V.F.L

MASTER BODY WORKS P/L

ACN 007 152 203

MELBOURNE, VIC.

265 PRINCESS HIGHWAY,
DANDENONG, 3175

Ph: 9793 1477 Fax: 9793 1450

COLONIAL MUTUAL

- *MAJOR & MINOR SMASH REPAIRS
- *PRESTIGE CAR SPECIALISTS
- *ALL MAKES AND MODELS
- CAR-O-LINER-MEASURING SYSTEM
- *INSURANCE WORK
- *3 YEAR GUARANTEE

A.H. Frank Kampuš - 9560 5219

Za nujno potrebo imamo tudi avto na razpolago.

Videokasete iz Baragove knjižnice

Poštnina v ceno kaset ni vključena!

PATER BAZILIJ VALENTIN (2 uri), cena 25 dolarjev. (4)

PATER BAZILIJ VALENTIN (30 MINUT), Pogreb; oddajano na televizijski postaji Chanel 31, cena 16 dolarjev. (3)

TAM NA VRTNI GREDI (30 minut) pejejo Tanja Meža in Maja Lesjak ob spremljavi Marjana Marinška na citrah, cena je 10 dolarjev. (20)

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. v Sloveniji, dveurna videokaseta o papeževem obisku, vse od njegovega prihoda do slovesa na brniškem letališču. Cena je 25 dolarjev. (5)

ŠTAJERSKIH 7, turneja po Avstraliji novembra in decembra 1995, posnetki koncertov, avstralske narave in mest, cena je 25 dolarjev. (1)

JEZUS – triinosemdesetminutna videokaseta o Jezusovem življenju v slovenščini po izredno ugodni ceni, samo 6 dolarjev. (4)

SLOVENIA – film o lepotah Slovenije v angleščini, primerno darilo za vaše avstralske prijatelje, cena je 25 dolarjev. (0) naročili bomo in bodo spet na razpolago.

23. MLADINSKI KONCERT Podajmo si roke, ki je bil v Sydney-ju oktobra 1997, cena \$20. (10)

ANSAMBEL SLOVENIJA, cena je 25 dolarjev. (1)

IZ HENČKOVEGA SODA - pesmi priljubljenega ansambla Henček, cena 25 dolarjev. (1)

BOŠ VIDEL KAJ DELA DOLENC - Lojze Slak, cena je 25 dolarjev. (1)

30 LET - HENČEK IGRA NAPREJ, cena 25 dolarjev. (1)

RAD TE IMAM - Milan Pečovnik - Pidži, naš prvi country solist, cena je 25 dolarjev. (1)

Vse čeke z naročili prosimo napišite na Baraga Library. Prosimo, vključite poštnino.

**Dom počitka matere Romane
Slovenski dom za ostarele
11-15 R'Beckett St., Kew, VIC. 3101**

**Mother Romana Home
Slovenian Hostel for the Aged
Phone and fax: 03-9853-1054**

Dom počitka matere Romane je slovenska ustanova, ki za daljši ali krajši čas nudi domače okolje ter postrežbo ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego.

Osnovna cena je 85% od pokojnine.

Če ste sami že razmišljali o selitvi v dom, poznate koga, ki bi nas potreboval ali ste samo radovedni, kakšni so pogoji za sprejem, pokličite upravnika po telefonu, ali pa se v domu oglasite osebno. Z veseljem Vam bomo odgovorili na vsa vprašanja.

CELEBRATING 1998 in SLOVENIA and EUROPE

Departing from Adelaide-Brisbane-Canberra-Hobart-Melbourne
and Sydney

Book now for SPECIAL airfares .

We are now sole agents in Australia for the ABC Car Rental
Company in Slovenia.

Please contact us for very economical rates.

SELF DRIVE HOLIDAYS
FOR THE INDEPENDENT TRAVELLER
Special Long Term Car Rental Programme for touring
Slovenia and Europe.

Lic. No:
3 0 2 1 8

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1998

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH

Slovenija Travel / Donvale Travel

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 9 842 5666